8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

ROBERT JEAN-BOULAN

ÎN ÎMPĂRĂȚIA MORȚII ALBE

„A V E N T U R A“
Romane de acțiune și pasiune

ROBERT JEAN-BOULAN

■ ■ ■

IN IMPĂRĂȚIA MORȚII ALBE

— ROMAN DE AVENTURI —

Traducere de
MARCU STANIAN

■

Editura Soc. Anon. „Ziarul“, București
Imprimeriile „Adeverul“ S. A.

ROBERT JEAN-BOULAN

IN IMPĂRĂŢIA MORŢII ALBE

CAPITOLUL 1

Intr'o cameră mică a unui apartament parizian stăteau de vorbă cinci persoane. Patru bărbaţi şi o femeie. Cel mai vârstnic din grup avea patruzeci de ani, iar femeia era vădit cea mai tânără, căci avea abia pe jumătate atât. Lângă ea stătea un ofiţer de marină. Era înalt şi brun, cu faţa energică şi cu tunica lui neagră strânsă pe corp. In picioare, în faţa unei mese în jurul căreia erau aşezaţi tovarăşii lui, arăta cu degetul un punct pe o hartă mare a lumii.

— Pe-aici trebue să se afle zăcământul! spuse el.

Nu pot spune că e uşor de ajuns acolo, dar noi vom izbuti. Bineînţeles, dragă prieteni, de prisos să vă recomand secretul cel mai strict şi mai absolut.

Trimeţându-ne acolo, ţara noastră ne dă o misiune de mare încredere. Zăcământul va fi al aceluia, care va înfige primul în el drapelul său, căci Marele Nord încă nu e al nimănui.

Omul de patruzeci de ani ridică atunci capul, lăsând să i se vadă faţa cu trăsături aspre, dar deschise şi cinstite.

— Cu alte cuvinte, domnule locotenent, e o misiune secretă?

— Cam aşa ceva, dragă Cloarec!

Ofiţerul privi pe rând pe cei din jurul lui şi urmă:

— Ştiţi, cred, despre ce este vorba.

— D-le locotenent, spuse altul, eu unul habar n'am! Mi-aţi trimes vorbă, prin Cloarec să fiu aici astăseară; şi iată-mă-s, deşi să fiu al dracului dacă înţeleg de ce!

— Cum, Cloarec, nu i-ai spus nimic?

— Scuzaţi-mă, d-le locotenent, dar n'aveam ordin,..

— Foarte bine. Te felicit chiar. Dragă Chaillon, plecăm în Groenlanda.

Chaillon, un băiat vânjos cu trupul în-

desat şi cu ochii şireţi, un adevărat şmecher parizian, de meserie radio-telegrafist, deschise nişte ochi ca nişte faruri de automobil.

— Ei, drăcovenie ! Asta zic şi eu că-i bună ! Vorbiţi de asta ca de o excursie la marginea oraşului.

Locotenentul Robert Marsac zâmbi.

— Ai să înţelegi îndată dece. Aveam ordin de sus să anunţ abia în ultimul moment echipajul ales de mine — un echipagiu ales pe sprânceană, tot unul şi unul, şi de care răspund ca de mine însumi !...

Chaillon, sau mai bine zis *Titirez*, cum îl porecliseră camarazii lui, se înclină.

— Asta e încredere, nu glumă domnule locotenent ! Vă mulţumesc că m'aţi chemat.

Marsac îl bătu pe umăr.

— Dacă nu te cunosc eu, cine te mai cunoaşte ? Ştii şi să-ţi ţii gura când trebuie şi apoi nu suntem noi la prima ispravă împreună. Era lucrul cel mai natural să mă gândesc la tine.

— Să, nu vă fie cu supărare, d-le locotenent, ce o să căutăm noi în Groenlande? Să strângem ouă de pinguin sau să creştem pui de focă ?

— Taci că ne-ai ameţit cu palavrele

tale, îl întrerupse al treilea personagiu, un om de vârsta ofiţerului, dar blond. Lasă pe locotenent să vorhească şi ai să ştii totul !

— Acum câteva luni, începu acesta, nişte exploratori francezi, le Boury şi Marchand, întorcându-se din Groenlanda, au semnalat în secret guvernului că la trei sute de kilometri la nord-vest de peninsula Hochstette, chiar la poalele masivului muntos descoperit de Rüter, se găseşte un zăcământ important de *pechblendă*, bogat în *nitrat de uranium*, amestecat cu un alt corp foarte rar, *irradium-ul*, înzestrat cu o energie extraordinară.

Combinaţia aceasta tratată chimiceşte, dă nişte raze de un gen încă necunoscut, deosebite de ale radium-ului, cu care sunt înrudite — dar de o forţă încă nebănuită până acum. Intr'adevăr, aceste raze, captate şi dirijate într'o singură direcţie cu ajutorul unor aparate pe care le pun la punct laboratoriile Institutului Naţional de Cercetări ştiinţifice, *topesc în câteva secunde metalele cele mai dure*.

Titirez scoase un fluerat semnificativ.

— Inţelegeţi, dragi prieteni ce formidabilă putere işi poate asigura o naţiune exploatând acest zăcământ, care e încă al nimănui... Misiunea noastră are aşa —

dar un caracter totodată militar şi ştiinţific. Inţelegeţi, aşadar, ce mare importanţă are ca scopul expediţiei să rămână absolut secret. Plecarea e mâine dimineaţă.

Aţi primit cu toţii cu ochii închişi propunerea pe care v'am făcut-o de a mă însoţi, fără a întreba măcar unde vă duc. Tu, Chaillon, spui că ai aflat adevărata ţintă a expediţiei noastre abia astă seară. Ceilalţi camarazi nu sunt nici ei mai breji: abia azi dimineaţă au aflat adevărul!

Izbucniră cu toţii în râs.

— Sper, dragi prieteni, continuă locotenentul Marsac că aceasta destăinuire nu vă va schimba hotărârea. In orice caz sunteţi liberi să primiţi sau să refuzaţi.

— Ei, na-ţi-o bună! exclamă Titirez, ce-are a face, domnule locotenent, dacă plecăm la nord sau la sud? Cu dv. e cu dv.. Pe mine mă aveţi sigur. S'a zis.

— Şi pe mine la fel, ce naiba! adăogă Cloarec, om bine făcut, de fel din Bretagne.

Drept răspuns, cel de-al treilea strânse mâna lui Robert.

— Marsac băete — nu pot decât să-ţi mulţumesc că m'ai ales drept tovarăş de drum. Vechea noastră prietenie nu se desminte!

— Ei, ca să-ţi spun drept, de vină sunt mai mult calităţile tale de inginer şi de savant, dragul meu Deloumeau, zâmbi ofiţerul. Dar cunoscându-te aşa cum te cunosc, eram sigur c'ai să fii încântat să colaborezi alături de noi, la această mare operă.

— Şi-ţi sunt chiar adânc recunoscător. Acum, când plecăm ? şi cum ?

— Cum am mai spus: mâine dimineaţă, cu avionul. Ne întâlnim la ora cinci la aerodromul— Le Bourget. La cinci şi jumătate decolăm. Formăm echipajul unui minunat aparat trimotor. Titirez va fi radiotelegrafistul nostru; Cloarec, mecanicul, tu, observatorul, omul de ştiinţă al expediţiei, iar eu pilotul. Afară de asta, eu te voi mai ajuta la cercetările tale dacă vei avea nevoie de mine.

In clipa aceasta un glăscior timid spuse:

— Dar eu, Robert ?

Cei patru camarazi întoarseră capetele spre tânăra fată, întâi miraţi apoi amuzaţi :

— Ce vrei să zici, Janine ?

— Te'ntreb : cu mine cum rămâne ? Nu mă număraţi între voi ?

— Ca să mergi în Groenlanda ?

— Desigur !

Marsac începu să râdă.

— Eşti cea mai adorabilă dintre logodnice. Dar ce-ai să te faci tu în ţara ceea pierdută între gheţuri ?

Buzele trandafirii se strânseră ca la un copil căruia-i venea să plângă.

— Dar la Paris, singură singurică, ce-am să mă fac ? O să lipsiţi probabil multă vreme...

— Trei luni cel puţin, probabil.

— Am să mor de grijă în timpul ăsta. E o grozăvie să fi departe de cei pe care-i iubeşti !

Robert o luă de umeri şi o strânse drăgăstos la pieptul lui.

— Nu trebue să te frământi, iubito ! Trei luni trec repede.

— Da, dar în timpul acesta ceas cu ceas, clipă cu clipă, eu am să mă gândesc la tine. Am să te văd bolnav, rănit, poate şi mai rău... Hai, dă-mi voie să vin cu voi ! Am să caut să vă fiu de folos ; am să vă fac bucătăria, am să vă ţes ciorapii...

La gândul acesta, cei patru oameni nu se putură ţine să nu râdă din toată inima.

— O ! Ce drăguţă gospodină o să mai avem ! Mai bine zis : gospodinuţă, exclamă vesel ofiţerul. Vine şi asta, Janine iubito. Aşteaptă numai luna Octombrie.

Atunci o să ne căsătorim şi ai să ai tot timpul să faci gospodărie !

Frumoşii ochi ai logodnicei locotenentului se umplură de lacrimi.

— Da, ţie-ţi e a râde şi eu sunt aşa de tristă. Vorbesc serios. Luaţi-mă, sunt destul de măruntică : n'am să ocup mult loc în avion...

— Nu, spuse de astădată serios Robert Marsac, sărutând-o ca să ia vorbelor lui, asprimea aparentă. Nu stărui, Janina mea, ce ceri tu e cu neputinţă. Expediţia aceasta e legată de multe oboseli şi primejdii ; nişte oameni ca noi, le vor suporta uşor, dar o făptură delicată ca tine, nu !

Janine bătu din picior mânioasă.

— Ştiu, pentrucă sunt mică de statură şi am o înfăţişare de fetiţă îmi vorbeşti aşa ! Dar să ştii că sunt foarte puternică ! Mai puternică, poate chiar decât un bărbat !

— Groenlanda nu e Norvegia. Lasă mai bine primejdiile şi zdruncinul acesta, celor făcuţi pentru asta. Fii cuminte, iubito, şi vezi-ţi de alte treburi mai potrivite pentru tine !

Janine nu mai spuse nimic, ci se închise supărată în mutism.

— Cred, dragii mei, că nu mai avem

nimic de discutat! conchise locotenentul. Ştiţi acum cu toţii unde ne ducem de ce şi cum. Bagaje n'aveţi multe de luat, aşa că le veţi face repede. Sunteţi liberi!

Musafirii se ridicară depe scaune; strânseră mâna ofiţerului şi logodnicei lui, apoi plecară, lăsând pe cei doi tineri singuri.

— Eşti tare supărată pe mine, văd! spuse locotenentul zâmbind şi strângând în braţe o Janină îmbufnată.

— Cum să nu fiu. Mă tratezi totdeauna ca pe o picică fără curaj şi fără voinţă! Nici nu-ţi pasă de viaţa groaznică pe care am s'o duc eu în lipsa ta!

— Ai să te distrezi. Ştii ce-mi vine în gând? Dece nu te-ai duce să petreci astea trei luni la fratele şi cumnata ta dela Toulon? Jean ar fi în al şaptelea cer.

— Nici nu mă îndoesc, dar Toulon nu mă interesează. Măcar să rămân la Paris. E mai la nord!

— Nebună mică şi dragă! Ei, dar acum trebue s'o şterg. Şi aş vrea să te văd zâmbind înainte să plec!

Incântătoarele trăsături, puţin cam copilăreşti, se destinseră, şi în cele din urmă în jurul guriţei de bebé englez se iviră două gropiţe.

— Bravo! Aşa îmi placi!

Ea îi sări de gât.

— O, Robert ce îngrijată am să fiu !

— Nu e voie !

— Dar să fii prudent !

— Ca şarpele !

In timp ce vorbea îşi puse pardesiul şi şapca pe care luceau două aripi brodate din fir.

Când să iasă se mai întoarse odată şi-şi îmbrăţişă fierbinte logodnica.

— Vii mâine dimineaţă ?

— La aerodrom ? Nu, nu viu. Aş începe să plâng de faţă cu toată lumea !

— Ai dreptate. Rămâi cu bine, Janina mea !

Se smulse apoi din braţele ei şi porni cu paşi hotărîţi.

Rămânând singură, fata izbucni întâi în hohote de plâns. Işi iubea până la adoraţie logodnicul, atât de viteaz şi atât de arătos în uniforma lui de om — pasăre. Şi să-l vezi plecând aşa de departe... spre un pustiu de ghiaţă... Puţin câte puţin lacrămile se calmară, se uscară. Janine, cu capul rezemat pe mână, cu ochii îndreptaţi spre un punct imaginar cu sprâncenele încruntate, chibzui intens...

* * *

Grandioasa pasăre se înălţa drept spre soare. După ce descrise un semicerc, luă

direcţia nord-vest şi se depărtă cu toată puterea aripilor ei. Din oră în oră, Titirez trimetea o radiogramă, ca să se ţie în comunicaţie cu Le Bourget.

Dimineaţa se scurse normal. Favorizat de o vreme minunată, echipajul fu încurând deasupra Oceanului Atlantic. Aveau de trecut pe deasupra Irlandei, unde deobicei şi mai ales în anotimpul acesta, domnesc ceţuri groase, apoi să aterizeze în Groenlanda, acest vast continent îngheţat care se află deasupra Americei.

Celor din carlingă începu să le fie foame. După ce mâncară de se săturară, Cloarec voi să pună restul de provizii în lada specială, care se afla în fund. Dar deodată tresări şi de uimire cutia de conserve pe care-o ţinea în mână îi scăpă jos. In faţa lui eşise la iveală dintr'o grămadă de pături o mutrişoară drăguţă cu bucle blonde, care se muncea să se descurce dintr'o grămadă de pături.

— Dacă eşti bun, Cloarec, să-mi dai carnea asta conservată şi o bucată de pâine... Uf ! De atâta stat ghemuită, mi-au amorţit picioarele !

CAPITOLUL 2

Cei patru oameni priveau cu gura căscată făptura care eşea din bagajele îngrămădite la celălat capăt al avionului.

— Janine ! Tu aici ! exclamă Robert, care întorsese capul.

— Tare mi se pare, d-le locotenent, că e domnişoara noastră, spuse Titirez.

— Poţi fi chiar sigur, dragul meu, exclamă veselă fata liberată însfârşit de sub muntele de boarfe.

— Janine ! Ce imprudenţă ! Grav, grav de tot. Gândeşte-te că în momentul acesta zburăm la peste o mie de kilometri depărtare de Franţa ! Cum să te aducem acasă, copil rău ce eşti ?

— Dar nici nu mă gândesc să mă întorc acasă! Merg în Groenlanda cu voi!

— Ei, asta-i ! exclamă bietul ofiţer, căruia par'că-i căzuse un bolovan în cap. Mare, mare poznă ai făcut !

— Mie nu mi-se pare să fie o chiar aşa

de mare poznă, căci sunt încântată... Ei, Cloarec, nu vrei să-mi dai cutia de conserve ? Pare că nici prin gând nu vă trece că de douăsprezece ore n'am mai băgat nimic în gură !

Bunul Breton îi întinse maşinal mâncarea. Şi fără umbră de remuşcări, Janine începu să înfulece cu lăcomie.

— Trebuie să mă ierţi, micul meu Robert, spuse ea alintător. Eram aşa de tristă la gândul că voi rămâne singură cuc la Paris, încât n'am putut rezista ispitei de a mă ascunde în avionul vostru... Sper, adaogă ea pe un ton hazliu, că n'o să fiţi atât de haini încât să mă aruncaţi peste bord !

— Ai merita ! spuse sever ofiţerul, silindu-se să facă nişte ochi fioroşi.

Dar, după uşoara ridicare din umeri care însoţi fraza, fata înţelese că ea câştigase.

— O să vedeţi ! am să mă fac mică-micuţă... n'am să vă încurc deloc... Şi apoi, dacă o să fiţi bolnavi, am să vă îngrijesc...

— Hei fie ! treacă dela noi ! admise în cele din urmă Marsac. Rămâi cu noi, de vreme ce altfel nu se poate ! Dar dacă-ţi degeră vârful nasului, să nu plângi !

Janine bătu din palme.

— Ce dulce eşti Robert ! Admirabil ! şi

tu ştii ce bine ochesc cu carabina şi cu revolverul! O să vânăm ursul alb, ce noroc!

Cum fusese nevoit să recunoască şi Marsac, fata nu putea fi debarcată şi trebuia să rămână cu ei. De altfel se purta atât de încântător, împărţi atâtea surâsuri drăguţe, încât echipajul întreg, în cap cu însuşi Robert, se deprinse imediat cu ideia acestei tovărăşii nepregătite.

Când începuseră deja să se gândească la alte lucruri, Titirez trase cu urechea.

— Ei, drăcie am auzit ceva...

De abia-şi sfârşise fraza, că zgomotul care-l mirase se repetă, dar atât de tare încât şi Cloarec, care se afla mai în faţă, întoarse capul.

— Dar aici e o pisică! exclamă el.

Janine, care-şi sfârşea tocmai sandwichul de carne congelată, roşi până'n vârful urechilor şi se furişă în carlingă. Când se întoarse, ţinea în braţe un minunat motan de Angora, cu blana groasă şi sură, care se agăţa convulsiv de gâtul ei, înspăimântat de înălţimile la care ajunsese.

La Moinuche izbucni în hohote de râs bătându-se cu palmele peste genuchi, în timp ce Deloumeau, care întoarse şi el capul să vadă, exclamă înmărmurit:

— Dar asta ce-o mai fi?

— Acum şi o pisică ! exclamă Marsac. Ei, nu, Janine, să ştii că te cam întreci cu gluma.

— Dar e Miquet, iubitul meu Miquet ! răspunse fata mângâind micul animal mătăsos. Nu puteam doar să-l las singur în casă timp de trei luni, şi portarul nu poate suferi pisicile ! Trebuia să-l iau cu mine în Groenlanda !

— Bine Janine, dar tu îţi dai seama ce faci ? Te strecori în mijlocul unei expediţii cu caracter secret, militar şi ştiinţific, adică foarte grav, şi nici cu atâta nu te mulţumeşti, ci-ţi mai aduci şi pisica. Asta-i prea de tot !

— O! Robert, n'am să spun nimic! Şi te asigur că Miquet n'are să povestească nimănui ce a văzut !

— Lasă, Marsac, nu e nicio primejdie capriciul acesta... Miquet o să fie mascota noastră şi atâta tot !

— Bună idee, d-le locotenent ! O să ne poarte noroc ! Păcat numai că nu-i negru ! aprobă Titirez.

Miquet, adoptat şi el, primi restul de carne, pe care-l dădu repede gata. Apoi, obişnuit deja cu duduitul motorului — el pesemne credea că monstrul care-l ducea în spate torcea mulţumit, urcă pe spătarul unui scaun şi privi grav defilarea norilor.

După două zile şi o noapte de călătorie, pasărea uriaşă ajunse însfârşit în apele polare. Marsac determină coordonatele locului. Erau în apropierea peninsulei Hochstette. Datorită unei ceţe albe, se vedea greu înainte. Fură nevoiţi să se apropie de uscat, dar cu infinite precauţiuni, căci există uneori munţi de ghiaţă de care avionul se putea ciocni şi preface în fărâme.

Se înseră fără ca ei să fi găsit vreun teren de aterizare favorabil.

— Asta complică rău lucrurile, exclamă Robert. Va trebui să zburăm până'n zori înainte de a putea ateriza.

Frigul devenise violent, căci viteza, agravată de altitudine, provoca o şi mai mare răcire a temperaturii ce se simţea şi în cabina hermetric închisă. Deloumeau stabili poziţia avionului.

— 74° 5 latitudine... 18° longitudine... Zburam aşadar exact pe deasupra peninsulei Hochstette.

— O să trebuie să ne învârtim în loc până la ziuă.

Dar toate aceste preziceri se dovediră prea pesimiste. La ora unsprezece noaptea, cerul se lumină complect, şi călătorii avură pentru prima dată spectacolul impresionant al „soarelui la miezul nopţii"

luminând cu razele lui oblice acest peisagiu de ghiaţă.

Sloiurile deasupra cărora zburau erau enorme: aveau în mic înfăţişarea haotică a unui lanţ de munţi. Ici povârnişuri care coborau lin spre apă... colo piscuri abrupte, stâlpi, ace, stalagmite în care lumina se răsfrângea magic formând ape verzi, aurii şi sângerii.

— Ce frumos! murmură Janine extaziată.

La câteva mile de acolo o întindere netedă atrase privirea pilotului. Constată că era un câmp de ghiaţă, absolut continuu, pe care aparatul lui putea coborî fără teamă.

Aterizară. O întindere imensă, albă şi pustie, înconjura pe curajoşii exploratori.

— Să dormim, hotărî Marsac. In avion suntem în siguranţă, şi cred de altfel că aici nu prea avem ce ne teme.

Nu aşteptă nimeni ca invitaţia să fie repetată. Iar ofiţerul avea şi el nevoie de o noapte complectă de somn, căci navigarea fusese anevoioasă...

A doua zi de dimineaţă când se treziră, soarele palid făcea câmpia înzăpezită să scânteieze.

— După informaţiile mele, prin regiunile acestea trebuie să fie eschimoşi, spuse Marsac. Să încercăm să-i căutăm căci,

dac'am putea descoperi o călăuză, sarcina noastră ar deveni mult mai uşoară. Şi afară de asta ne trebuie o sanie şi câini.

Işi şi puseră combinezoane calde de blană şi mânuşi tot de blană, ca să nu ardă atingerea metalică a puştilor pe care trebuiau să le ducă fiecare. Cel dintâi scoase nasul afară Miquet. Fără doar şi poate că în primul moment frigul i se păru cam înţepător dar, apărat de blana lui bogată, sări jos şi adulmecă prudent zăpada.

— Tu stai aici, amice. O să-ţi îngheţe lăbuţele şi, afară de asta, n'avem nevoie de tine!

Şi fără multe fasoane, fata apucă pe motan de ceafă şi-l puse în carlingă. Apoi închise avionul şi tuspatru se adânciră în aceste meleaguri necunoscute.

Paşii lor rămâneau întipăriţi pe albeaţa imaculată a întinderii.

— Ce frumos om de zăpadă s'ar putea face aici! oftă Janine.

Incepură să râdă.

— Adevărat, spuse Robert, dar ce să-ţi fac fetiţo, acum nu e timp! Altădată!

Prevederile tânărului erau juste. La mai puţin de trei kilometri de punctul de plecare, observară în zăpadă un fel de muşuroaie. Le părea că pământul plez-

nise, formând la suprafaţa lui băşici uriaşe.

— Iată satul! spuse locotenentul.

Janine holbă ochii-i albaştri.

— Unde? Eu nu văd nimic.

— Muşuroaele celea, drăguţo, sunt casele indigenilor eschimoşi. Se numesc *igloo*; sunt clădite pe jumătate sub pământ şi numai acoperământul, alcătuit din bucăţi de ghiaţă lipile cu zăpadă presată, se vede deasupra.

— Atunci, d-le locotenent, nepricopsiţii ăştia trăesc întocmai ca sobolii?

— Cam aşa, dragul meu.

— Ce nostim! exclamă Janine.

Indigenii îi şi zăriseră pe călători, câte va personagii — bărbaţi sau femei, asta era cam greu de deosebit căci costumul lor de piei de ren era identic la toţi — se apropiară de noii veniţi. Unul dintre ei, cu faţa zbârcită şi ale cărui bucle negre şi uleioase erau deja tăiate de fire albe, se înclină în faţa lui Marsac şi a lui Deloumeau, care mergeau în frunte.

Omul o mai rupea pe englezeşte, cât putuse alege cu prilejul afacerilor ce le făcuse cu diferiţi navigatori americani. După câteva încercări se înfiripă o convorbire rudimentară dar îndestulătoare ca oamenii să se'nţeleagă între ei.

Tinerii răuşiră aşadar să-l facă să în-

ţeleagă ce le trebuia lor, o călăuză iscusită, care să-i poată duce până la poalele lanţului de munţi ce se întinde la vestul peninsulei, nu departe de golful Ardencaple, pe locul numit Muntele lui Peschel.

— Fiu — meu o să vă călăuzească. E puternic şi sprinten şi cunoaşte ţinutul ca nimeni altul.

Se înţeleseră ca grupul să pornească dimineaţa în zori cu săniile înspre avion ca să ia de-acolo cele necesare acestei lungi călătorii, care avea să mai dureze, după toate posibilităţile, încă două luni. Şi asta dacă nicio furtună de zăpadă nu imobiliza pe călători în vreo văgăună pe cine ştie cât timp.

Drumul înapoi spre avion dură puţin. Era o dimineaţă strălucit de frumoasă şi zăpada troznea sub paşi. Tânărul Eschimos se ţinuse cu sfinţenie de întâlnirea stabilită de tatăl lui, a doua zi de dimineaţă se sculase cu noaptea'n cap şi venise să bată la uşa colibei puse la dispoziţia călătorilor. Era scund, ca toţi indigenii polari, dar figura lui era mai regulată şi mai inteligentă decât a celor mai mulţi din semenii lui. Il chema Linuk şi se descurca binişor pe englezeşte, ceeace pentru exploratorii noştri era de mare însemnătate.

Deşi sanie găsiseră uşor în sat de vân-

zare, de câini care s'o tragă nici nu putea fi vorba. Sania trebuia împinsă de oameni.

Incărcară în ea cât mai puţin cu putinţă; tânărul afirmă că vor găsi de vânat pe drum. Un cort pentru popasuri, câteva pături,un aparat de fiert, ceva combustibil, haine, conserve, biscuiţi şi ceai, toate acestea formară încărcătura. Bineînţeles, dintre toate astea nu putea lipsi Miquet, care fu cocoţat în vârful grămezii, cu ordinul să stea cuminte. Dar motanul, care nu se împăca deloc cu acest mod de locomoţie, preferă să alerge pe zăpadă şi, după câteva încercări de fugă, primi nedumerit să urmeze grupul. Ba chiar, dela o vreme, plimbarea începu să-i placă din cale-afară, spre marea bucurie a tinerilor şi mai ales a Janinei, care declară că Miquet avea sânge de explorator în vine.

Şi începu adevărata călătorie polară, cu oboselile,intemperiile şi primejdiile ei... Incurând vântul începu să bată dela nord-vest,îngreunând mult mersul.Cu toate acestea, sania aluneca destul de bine pe zăpada scorţoasă. Când ajungeau în una din aceste stepe de ghiaţă, mai câştigau ceva din timpul pierdut. Dar adesea se îngrămădeau în calea lor obstacole naturale care trebuiau trecute... crăpături, înălţături. Şi nici ţipenie de om. Satul acesta

întâlnit în peninsula Hochstette, era probabil singurul. După cum explică Linuk, răspunzând la întrebările lui Pierre Deloumeau, tribul lui venise să campeze în timpul anotimpului frumos — anotimpul pescuitului — pe acest ţărm nenorocit, bântuit după echinox de furtuni grozave, rar întrerupte de luminări ale timpului.

Se împlineau două zile de când mergeau aşa când, într'o dimineaţă, ajungând într'o regiune mai accidentată, Janine exclamă:

— Dar ce se vede colo? Un animal? Par'că se mişcă.

Indată toate privirile se îndreptară spre locul arătat.

— E un animal mare, declară Robert punând mâna streaşină la ochi, ca să vadă mai bine.

Acum eşea la iveală o cireadă întreagă. Deodată, Pierre Deloumeau, care se uita printr'un ochian, exclamă:

— Sunt boi de mosc!

— N'ar strica de-loc să împuşcăm unul, spuse Cloarec, bucătarul expediţiei. Cred că s'or fi găsind şi la ei muşchiuleţi şi antricoate ca la semenii lor din Europa, nu-i aşa?

— Numai când te-aud vorbind şi-mi lasă gura apă. Dar sst! zgomotul se aude'n

depărtare şi, la cea mai mică bănuială, nu s'o rupă la fugă.

Inaintară cât de tiptil putură, ferindu-se să facă zăpada să scârţâie sub paşi. Janine fu numită din oficiu, spre marea ei părere de rău, paznica saniei. Miquet rămase să-i ţie de urât.

Când ajunseră mai aproape, putură admira în voie ciudăţenia acestor animale. Aveau nişte coarne uriaşe, încovoiate de o parte şi de alta a capului. Trupul le era îmbrăcat într'o blană lânoasă, care-l apăra bine de frig.

— Miroase par'că a mosc! murmură deodată Titirez.

— Păi, cum să nu miroasă a mosc! răspunse Robert. Dar mai tacă-ţi gura odată, altfel să ştii că antricoatele şterg putina.

— Să-i împresurăm, propuse Linuk.

Propunerea li se păru bună. Cei cinci oameni se desfăşurară în lăţime, încercând să taie rumegătoarelor calea de retragere. Erau încă prea departe ca să tragă. Inaintară binişor.

— Frumoasă cireadă! murmură tot limbutul Chaillon. Pe puţin cinzeci de capete!

Insfârşit fură destul de aproape. Fiecare îşi alese câte o vită, ochi cu grijă şi trase.

Nimeriţi fură probabil doi boi. Dar atunci se întâmplă un lucru pe care nu-l prevăzuse nimeni: cireada întreagă, condusă de un mascul bătrân, întorcându-se brusc îndărăt, o luă la goană de vale spre câmpie, drept spre sania în faţa căreia aştepta fata.

CAPITOLUL 3

Şarja boilor de mosc ridică în urma ei un nor de zăpadă. Totul se petrecuse aşa de repede încât tinerii rămaseră câteva secunde încremeniţi. Cel dintâi îşi recăpătă sângele rece Marsac, care înţelegând în ce primejdie era mica lui logodnică, scoase un strigăt de desnădejde şi se repezi în urmărirea animalelor înebunite de spaimă.

Tovarăşii lui îl urmară. Dar nimic nu părea să mai poată salva fata. Dac'ar fi fost numai câteva animale, poate că tot ar mai fi răuşit urmăritorii să le omoare înainte ca ele să fi ajuns la sanie. Dar cincizeci erau cu neputinţă de oprit. In clipa când aveau să ajungă jos, sania şi Janine aveau să fie strivite, făcute fărâme sub copitele cirezii furioase.

Tânăra fată văzuse şi ea primejdia. Cu ochii eşiţi din orbite de groază, aştepta fără să mai îndrăznească să facă o miş-

care. De altfel, unde-ar fi putut fugi? Cât vedea cu ochii, niciun adăpost...

Dar în timpul acesta, micul Eschimos, care fusese pus la aripa de extremă dreaptă a încercuirii, galopa din toate puterile în diagonală. Cu toate că era încotoşmănit din cap până'n picioare în blană, sprinteneala lui era extrem de mare, întrecând cu mult pe a Europenilor, care nu erau deprinşi cu astfel de vestminte.

— Dar unde s'o fi ducând? exclamă gâfâind Deloumeau. Nenorocitul ăsta o să fie călcat în picioare,

Intr'adevăr, Linuk părea că vrea anume să se arunce sub copitele care ropoteau pe zăpadă, făcând-o să se cutremure până departe... Marsac, fără să înţeleagă bine care era planul îndrăzneţului băiat, îşi dădu seama că era o manevră disperată pentru a salva pe Janine, care răcnea de groază...

Când nu mai fu decât la zece metri de linia pe unde trebuia să treacă negreşit cireada dezlănţuită, Linuk se opri, puse calm un genunchi în pământ, şi duse puşca la ochi... După o secundă, cireada ajungea în linia lui de tir. O detunătură scurtă sfredeli marea tăcere albă, repetându-se din stâncă în stâncă. Bătrânul mascul care călăuzea hoarda căzu în genunchi

apoi se rostogoli la pământ nemişcat. Fusese trăznit de un glonte în ochiu.

Lipsită de şeful ei, cireada se opri îndată, nehotărâtă... Dar Linuk, fără să piardă o clipă, se şi repezi înainte, rotindu-şi puşca şi scoţând strigăte fioroase fără să-i pese de primejdia în care se arunca, atrăgând astfel asupra lui mânia boilor. Dar aceştia, dezorientaţi de moartea călăuzei lor, nu se mai gândeau la atac. Făcură brusc calc'ntoarsă şi fugiră în dezordine, galopând spre cea mai apropiată pantă, pe care o urcară cu o uşurinţă extraordinară.

Tinerii îşi continuară goana spre sanie Albă ca varul, Janine se aruncă în braţele logodnicului ei, care încă mai tremura de spaimă.

— Iubita mea! bolborosi Robert topit de emoţie şi strângând-o la pieptul lui. Ce frică mi-a fost!

— Şi mie, Robert! Am văzut moartea cu ochii... Şi asta să mi se'ntâmple tocmai mie, căreia oricum mi-era aşa de frică de vaci când mă duceam la ţară!

Cu toată emoţia lor nu se putură ţine să nu râdă.

— Bine că s'a sfârşit! exclamă vesel Pierre, Trebue să-i mulţumim viteazului Linuk, căci de fapt numai datorită lui nu s'a'ntâmplat o nenorocire!

— Adevărat! exclamă Marsac. Unde mi-era capul? Prima mea grijă ar fi trebuit să fie să-i exprim recunoştinţa mea!

— Da, spuse şi Janine. A dat dovadă de o rară prezenţă de spirit şi şi-a riscat viaţa ca s'o salveze pe a mea!

Eskimosul stătea modest cu câţiva paşi mai în urmă. Dar de fapt o mânca pe fată din ochi.

Aceasta se apropie de el şi-i întinse prietenos mâinile.

— Iţi mulţumesc, Linuk! îi spuse ea cu un zâmbet încântător. Ce recunoştinţă îţi datorez! De n'ai fi fost tu aici, acum eram moartă. Şi de ce moarte grozavă!

Călăuza se înclină puţin, fără să răspundă. Pe chipul lui nu se putea citi nicio emoţie. Dar sub groasele blănuri, inima lui bătea de mai-mai să se rupă. Emoţia încă proaspătă a isprăvii lui? Sau turburarea pricinuită de luminoasa privire albastră care-l învăluia?

Se apropiară de animalul ucis a cărui blană forma o pată pe zăpada imaculată.

— Straşnic! exclamă Titirez. Asta promite nişte biftecuri teribile! Ne mai odihnim şi noi puţin de conserve!

In timp ce el şi Cloarec se pregăteau să taie felii mari de carne pentru masa de seară, ceilalţi se întoarseră la sanie,

care se afla la vreo douăzeci de metri. Pierre chiar atrase atenţia lui Marsac asupra acestui lucru.

— Abia mai era timp să intervie Linuk! spuse el. Incă două trei secunde, sau să fi ochit greşit, şi Janine era pierdută!

— Ah, taci! se înfioră fata. Clipele astea n'am să le uit niciodată!

In acest moment văzură mişcându-se o cergă cu care erau acoperite lucrurile depe sanie. Apoi eşi la iveală nasul trandafiriu al lui Miquet. Pisica, încă înspăimântată, scoase cu prudenţă un ochiu, văzu că primejdia trecuse, şi sări jos.

— Bietul Miquet! exclamă Janine râzând şi mângâindu-şi favoritul. I-a fost aşa de frică, încât când a văzut că dihăniile sosesc, s'a vârât în mijlocul bagajelor, convins că acolo e în siguranţă.

Dar motanul era ademenit de un miros special care-l făcu să fugă repede spre locul unde carnea era tăiată în bucăţi. Instinctul lui de mică fiară, stârnit de mirosul de sânge, nu-l înşelase. Işi şi primi partea, o bucată mare de carne crudă, pe care se duse s'o guste ceva mai laoparte, torcând satisfăcut. Poate că în mintea lui de animal socotea asta ca o revanşă pentru spaima prin care-l făcuse să treacă boul de mosc.

După ce sfârşiră de luat bucăţile mai

bune, trebuiră să pornească iar la drum. Fu rândul lui Cloarec şi lui Deloumeau să tragă, în timp ce Marsac, Titirez şi micul Linuk împingeau. Cât despre Janine, o scutiră de orice sforţare, ca şi pe motan de altfel, care înviorat de îmbelşugatul prânz, făcea pe ghiaţă mii de gimbuşlâcuri.

Membrii expediţiei purtau patine, care le permiteau să se mişte cu o rapiditate destul de mare. Dacă n'ar fi trebuit cărate bagajele, ar fi înaintat şi mai repede Era însă neapărat necesar să care tot calabalâcul acesta.

Terenul devenea neregulat. In loc de suprafaţa netedă dela început, vedeai aci o încâlceală de piscuri, de stânci, de crăpături care trebuiau ocolite şi care făceau mersul anevoios şi obositor. Incurând, inegalităţile crescânde ale gheţei şi neputinţa de a lupta contra vântului, un vânt foarte violent care bătea dela sud, îi siliră să-şi desprindă patinele. Deloumeau aruncă o privire asupra termometrului.

— Şaptesprezece grade şi jumătate, murmură el.

— Nu se poate! răspunse Janine. Eu simt că îngheţ!

— Sub zero, şaptesprezece grade, domnişoară!

Intinderea tot mai mare a labirintului

de ice-berg-uri făcu pe Marsac să se încrunte.

— Mă tem să nu fim nevoiţi să ne abatem din drum! spuse el însfârşit. Va trebui s'o cotim spre răsărit.

Ceilalţi aruncară o privire în jur. Erau numai râpe şi vălmăşag de sloiuri.

— Eşti sigur că ne aflăm pe drumul cel bun? întrebă Cloarec pe Eschimos.

Acesta dădu energic din cap:

— Da, afirmă el. Dar de paisprezece luni n'am mai fost pe-aici...

— Se prea poate ca drumul să fie cel bun. Ingrămădirea asta de sloiuri trebuie că datează de iarna trecută. Prin ţinuturile acestea, înfăţişarea solului suferă dese schimbări.

Titirez întinse mâna.

— Ia uitaţi-vă, domnule locotenent, ce se vede colo. Par'c'ar fi o potécă făcută anume pentru noi.

La o leghe înspre est lucea un minunat drum neted.

— Ai dreptate! exclamă ofiţerul. La drum! Asta e trecătoarea pe care o căutăm.

Intoarseră sania şi porniră cu greu într'acolo.

Deodată, tocmai când să ajungă la locul arătat de radiotelegrafist, se auzi un sforăit ciudat. Şi, din locul spre care tin-

deau cu atâta nădejde, eşi o ceată de foce! Frumosul drum neted era doar o întindere de apă!

— Inapoi! înapoi! strigă Marsac.

Sania fu întoarsă iar. Trebuia, totuş, găsită o soluţie. Ziua se scurtase la cinci ore şi se apropia momentul când noaptea avea să domnească fără întrerupere timp de trei luni interminabile.

Inainte de acest moment trebuia determinat locul exact al zăcământului şi trebuiau terminate verificările cu care era însărcinat inginerul.

Se făcu întuneric. Trebuia găsit un loc de popas pentru noapte şi expediţia rătăcea încă printre mormanele acestea de blocuri de ghiaţă.

Deodată, deasupra capetelor lor, cerul se lumină pe neaşteptate, zmulgând Janinei strigăte de admiraţie. Incetul cu încetul, lua naştere ca o floare fermecată, o splendidă auroră boreală. Fenomenul avea forma unui bob de linte, înconjurat de un cerc dublu şi străbătut de o bară luminoasă. Urmă, fără niciun zgomot, un fel de ploaie de foc, o beţie de aur şi de verde, din mijlocul căreia ţâşneau din când în când, ca nişte rachete purpurii, şi unde violete.

Ajutorul acesta binevenit le îngădui însfârşit să găsească poteca şi astfel ajun-

seră, după o oră şi jumătate de trudă, într'un peisagiu mai puţin accidentat. Işi puseră iar patinele şi se hotărîră să meargă înainte cât va dura această lumină binefăcătoare.

Umblau printr'o câmpie destul de netedă, acoperită cu un strat gros de zăpadă întărită. Făcură o bună bucată de drum în tăcere, cu băgare de seamă să-şi menajeze respiraţia ca să poată desfăşura maximum de eforturi. Deloumeau se uită la busolă.

— Ne-am abătut cu peste o leghe dela linia pe care trebuia s'o urmăm. Cum se va putea, va trebui s'o luăm spre apus.

Devenea însă din ce în ce mai urgent să întindă cortul şi să organizeze tabăra pentru înoptat. Cloarec arătă cu mâna un bloc de ghiaţă a cărui formă îi putea adăposti de vântul de nord care începea să bată şi să-i îngheţe până'n măduva oaselor.

Se îndreptară într'acolo şi debarcară sania, fără să bage de seamă că Linuk, călăuza lor, se depărtase şi privea cu atenţie zăpada.

Insfârşit acesta se intoarse şi se apropie de Marsac, şeful expediţiei.

— Ia vin, să vezi! spuse el.

Tânărul ofiţer, care muncea cu Cloarec

şi Titirez la ridicatul cortului, întoarse doar capul spre el.

— Ce vrei ?

— Trebuie să vii să vezi.

— Ce ?

— Nişte urme.

— De urs ?

Tânărul scutură din cap.

— De ren?

— Vino să vezi! se încăpăţână acesta.

Robert se duse la Janine.

— Draga mea, eşti bună tu să ţii funia asta? Ţăruşii o să-i înfigă în locul meu Deloumeau...

Fata făcu cum îi ceruse. Locotenentul se depărtă cu Eskimosul, de braţul căruia se legăna lampa cu spirt pe care o aprinsese. Pe cer, aurora boreală se ştergea încet.

— Ia te uită! spuse Linuk.

Robert se aplecă la pământ. Pe zăpada netedă, se vedeau întipărituri... paşi de om!

— Ei, nu! murmură el înmărmurit. A trecut pe aici cineva.

Făcu semn lui Deloumeau să vie şi el. Ceilalţi, miraţi, se strânseră în juru-le.

— Urme omeneşti! exclamă inginerul, uimit. Ale cui să fie?

— Poate ale unor Exkimoşi în expediţie.

Dar Linuk scutură energic din cap.

— Nu, nu, noi n'avem aşa încălţăminte...
Şi ca dovadă, arătă urma lui, întipărită în zăpadă.

— Pe aici, au trecut oameni din rasa noastră! exclamă Robert. Şi încă nu de mult.

Se aplecară din nou şi urmăriră o clipă întipăriturile. Păreau că merg în direcţia lor. Şi nu încăpea îndoială că şi ei erau un grup.

— De neînchipuit! murmură Pierre uluit. Să mă ia dracul dacă mă aşteptam eu să întâlnesc albi în deşertul acesta de ghiaţă.

Dar Marsac încruntă din sprâncene. Ii venise în minte o bănuială şi asta-l făcu să fie îngândurat toată seara.

CAPITOLUL IV

De cum se făcu zi — adică de cum un palid soare polar lumină suprafaţa strălucitoare a gheţei, se duseră la locul observat seara, ca să vadă mai bine aceste ciudate urme. Ce om, ce alb, să fi trecut pe aci, prin singurătăţile acestea înfricoşătoare ale Groenlandei, pe unde rătăcesc numai urşii, boii de mare şi renii?

Urmele proveneau neîndoios dela tălpile unor oameni civilizaţi!

— Mai degrabă mă aşteptam să văd stafii decât aşa ceva!

Deloumeau şi Marsac schimbară o privire.

— Să ne vedem de drum! spuse scurt acesta.

Janine era neliniştită. Cel mai mult o îngrijora nu că vedea în zăpadă, la o sută cincizeci de kilometri de orice aşezare omenească, paşi întipăriţi în zăpada imaculată a acestor întinderi pustii, ci mai de-

grabă cuta verticală care bara fruntea logodnicului ei.

Işi reluară drumul, anevoios ca puţine altele.

Timp de două zile umblară fără să se întâmple nimic deosebit. Dar în ziua a treia, avură o surpriză neplăcută.

Pista de zăpadă pe care o urmau, ducea la una din acele suprafeţe îngheţate cum mai întâlniseră şi care nu erau decât lacuri acoperite cu un strat de ghiaţă mai mult sau mai puţin gros.

Dar la dreapta şi la stânga, terenul se dovedea aproape impracticabil. Era un haos infernal de blocuri care se încălecau unele pe altele, de stalagmite, de mormane, printre care treceau ganguri barate şi ele de vârfuri de ghiaţă. Sub razele soarelui, vederea aceasta era impresionantă. O fantasmagorie de culori, din cele mai vii şi mai delicate totodată, o îmbinare de mii de spectre solare care se contopeau în nuanţe atât de delicate încât ar fi putut face invidios pe orice pictor.

După ce admirară acest spectacol unic, călătorii reveniră la preocupări mai prozaice.

— Trebue să trecem! spuse Marsac Şi nu prea văd cum.

Eskimosul zâmbi:

— O să trecem lacul! afirmă el.

— Dar oare e destul de groasă ghiaţă ca să poată suporta încărcătura?

— Da, dacă umblăm pe margine, unde vântul bate mai mult şi e mai frig. De altfel eu am să merg înainte şi am să încerc ghiaţa...

Zis şi făcut. Inaintară spre lac. Părea foarte mare.

Linuk înaintă până la marginea lacului şi lovi, cu bastonul lui cu vârf masiv de fier, scoarţa îngheţată. Aceasta se dovedi solidă.

Făcu cu băgare de seamă câţiva paşi pe ea, încercându-i rezistenţa. Pe buzele lui se ivi un zâmbet de satisfacţie.

Incărcătura porni în urma lui cu prudenţă. Nu numai că o eroare putea costa viaţa pe unul dintre ei dar sania, preţioasa sanie, era în primejdie să dispară şi pentru ei asta ar fi însemnat sfârşitul merindelor, pierderea adăpostului, a tot ce le era necesar...

Miquet, care simţea probabil sub el apa, făcea o mutră nu prea încântată. Cocoţat în vârful maldărului de p ă t u r i, stând ţeapăn pe cele patru labe ale lui şi cu coada'n sus ca un semn de exclamare, socotea, în sinea lui de animal cu judecată, foarte imprudentă această excursie pe deasupra prăpăstiilor.

Trei sferturi din distanţă fuseseră deja străbătute când, deodată, pisica începu să scuipe şi să sforăie ca o mică hienă înfuriată. Janine, care umbla în urma săniei, o mângâie.

— Ce e, Miquet? Ce te-a apucat?

Dar pisica, vădit furioasă, scuipa din toate puterile. Mirată, fata întoarse capul şi atunci scoase şi ea un strigăt.

— Ei, năzdrăvănie! exclamă Titirez, care împingea sania.

Ceilalţi întoarseră şi ei capetele. Şi ceeace văzură, îi lăsa fără grai câteva secunde.

Zece morse eşiseră prin nişte copci făcute în ghiaţă şi porniseră în tăcere după ei. Tinerii ştiau că aceste animale răuşesc să sfredelească sloiuri de o grosime foarte mare, cu ajutorul colţilor lor. Mult mai periculoase decât foca, sau alte animale înrudite care se înfurie foarte greu, ele atacă fără frică omul. Dovadă, ceeace li se întâmpla acum călătorilor noştri!

Orice încercare de apărare ar fi fost o nebunie. Nu le rămânea decât să fugă din calea acestor mastodonţi din care cel mai mic avea aproape patru metri, iar cel mai mare şapte.

Incepură să împingă cu sforţări înzecite sania, care zbura pe întinderea netedă de ghiaţă. Miquet, destul de nesigur

de rezultatul urmării, miorlăia sfâşietor făcând mereu indignat „cşşt! cşşt!“

Dar morsele nu renunţau la pradă cu una cu două, şi începură şi ele să alerge după exploratori, spre marea spaimă a Janinei care vedea corpurile lor negre şi uleioase alunecând pe ghiaţă cu o viteză nebănuită.

— Ce-aţi zice să le trimet un glonte, d-le locotenent? întrebă Titirez. Poate asta le-ar mai calma?

— Nici prin gând să nu-ţi treacă, nefericitule! exclamă Marsac trăgând din toate puterile de funia saniei. Ai izbuti doar să le înfurii şi n'am mai apuca să vedem sfârşitul fugii noastre. Morsa e foarte răzbunătoare.

Titirez mormăi câteva cuvinte de neînţeles asupra acestor „lighioane scârboase“ şi-şi puse cu părere de rău puşca la loc pe umăr.

Auzeau acum fiarele grohăind şi gâfâind, la câţiva paşi în urma lor. Vai de cel care s'ar fi împiedicat şi ar fi căzut în clipa aceasta! Intr'o clipă morsele l-ar fi făcut harcea parcea!

Din fericire aveau să fie curând la capătul încercărilor lor; ţărmul îngheţat al lacului se apropia.

Deodată, lucrul de care se temeau toţi instinctiv, încă dela începutul aventurii,

se întâmplă. Intorcând capul ca să vadă unde erau adversarii lor, fata se împiedică de o asperitate a gheţei şi căzu.

Tinerii îşi dădură imediat seama că bătălia era inevitabilă. Winchester-ul lui Marsac trozni exact în clipa când unul din monştri se pregătea s'o sfâşie pe Janine. Din grupul amfibiilor se înălţă un muget grozav şi,cu ochii lucind de furie, se năpustiră asupra oamenilor. Dar înaceeaş clipă Janine, pusă cu îndemânare pe picioare de Cloarec, era provizoriu în oarecare siguranţă în dosul săniei.

Unul din adversari era scos din luptă. Mai rămânea însă grosul cârdului.

Manevrând cât puteau mai bine ca să nu fie înhăţaţi, exploratorii noştri alergau de colo până colo pe ghiaţă, descărcându-şi aproape dela un pas carabina lor cu repetiţie. Sângele roşu al animalelor şiruia pe ghiaţă topind-o pe alocuri, dar cele rămase erau din ce în ce mai înverşunate şi scoteau acel nechezat furios care le adusese porecla de „cal de mare".

Rezultatul luptei era încă nesigur, când un element neprevăzut şi interesant îi schimbă complect faţa. Miquet, din ce în ce mai neliniştit, voise să repete manevra care i se păruse excelentă cu prilejul năvalei boilor de mare: să se strecoare sub o pătură. Dar aceasta, prost legată,

se vede, alunecă, târând cu ea şi pisica Aceasta, complect scoasă din fire de stofa care-i cădea în cap şi de căderea pe zăpadă, începu să facă tot felul de salturi ciudate pe sub nasul morselor, îngrozite şi ele de apariţia acestui adversar complect necunoscut. Cât te-ai şterge la ochi făcură cale'ntoarsă şi, în clipa următoare, vânătorii noştri, uimiţi şi ei de această bruscă schimbare a situaţiei, vedeau cârdul fugind, mai iute chiar decât când îi urmăreau pe ei.

— Asta-i bună! exclamă Robert pufnind în râs, pe aliatul ăsta sigur că nu ne bizuiam!

Ceilalţi nu răspunseră. Ii podidiseră lacrimile de atâta râs, şi destinderea nervoasă, produsă de comicul acestei situaţii neaşteptate, le făcu bine după emoţia prin care trecuseră.

— Bravo, Miquet, exclamă Janine luându-şi în braţe favoritul, care tot se mai zbătea ca apucat. Te-ai arătat vrednic de rolul tău de mascotă şi-ţi datorăm toată recunoştiinţa. Brrr! Ce aventură! Frumos începe călătoria noastră.

— Poţi chiar spune, draga mea, că continuă frumos, căci primejdia nu era mai mică atunci când erai să fi strivită sub copitele boilor de mare!

Linuk zâmbi în tăcere, dar de sub că-

ciula lui de blană groasă, ochii lui nu se desprindeau depe Janine...

Traseră sania pe pământ.

— Uf! spuse Deloumeau ştergându-şi fruntea. Sper că n'au să vie pân'aici să ne caute! Adevărat, desgustătoare lighioane! Acum pot să mărturisesc că nu mă prea simţeam în largul meu! Cine ar fi putut crede că animalele astea, făcute să se mişte mai mult sub apă, pot atinge o asemenea viteză pe uscat?

— Ghiaţa, cu suprafaţa ei netedă şi lunecoasă, le favorizează, răspunse Marsac. Şi apoi, gândeşte-te că eram stingheriţi în mers de sanie, care ne încetinea mult mersul. M'am gândit o clipă s'o părăsim, dar asta ar fi fost o soluţie disperată care ne-ar fi lipsit de toate cele necesare pentru trai — şi apoi, speram să ajungem la ţărm înainte de a fi ajunşi de morse... Eram sigur că mai departe n'aveau să îndrăznească să vie!

Titirez arătă triumfal un mic aparat fotografic pe care-l ducea totdeauna cu el.

— Le-am fotografiat! Spuse el cu satisfacţie. Nu c'ar fi aşa de frumoase, dar ştiţi.., ăla grosu din frunte semăna cu institutorul meu!

Râseră cu poftă. Acum, când primejdia trecuse, gustau din plin bucuria vieţii.

Deodată Cloarec plecă brusc de lângă grup şi începu să alerge spre stânga.

— Ce-i cu el? întrebă Robert. Ce i-a venit?

Sania se opri din nou. Cea dintâi înţelese Janine. Arătând un punct aproape pierdut în albeaţa zăpezii, ea exclamă:

— S'a dus să ridice ceva!

Intr'adevăr, Bretonul se aplecă şi ridică obiectul, care lor le păruse un punct, apoi porni înapoi...
Privea atent în palma, în care ţinea ceva.

— Ce să fie? exclamă nepotolitul radiotelegrafist. Te pomeneşti că e un portofel îndesat cu bancnote! In cazul ăsta ne-am învârtit, căci poliţia e prea departe ca să mergem să-l depunem la „lucruri găsite“!

— Ce-ai găsit? întrebă locotenentul când Cloarec fu mai aproape.

— Ceva tare nostim, d-le locotenent! răspunse el. Ia să vedeţi.

Ridică în sus un obiect lucitor. Era o brichetă automată. Robert o luă în mână, o întoarse în fel şi chip... Şi însfârşit, descoperi pe fund o inscripţie măruntă

„Made in Germany“.

Plesni din limbă şi băgă obiectul în buzunar.

CAPITOLUL V

Dupăce îşi duraseră cortul şi luaseră cina, Robert. părăsindu-şi mutismul în care se cufundase dela găsirea brichetei, începu:

— Prieteni, am ceva de vorbit cu voi.,. Trebue să avem o conversaţie serioasă.

La cuvintele acestea, fiecare tăcu întorcându-se spre şeful expediţiei.

— Ştiţi, nu-i aşa, care e ţinta care ne chiamă în regiunile astea depărtate, ţinta de care nu suntem atât de depărtaţi acum. Dar urmele de paşi descoperite acum câteva zile nu departe de tabăra noastră, apoi bricheta găsită azi de Cloarec, ne arată, fără nici o îndoială posibilă, că o altă expediţie şi aceasta nu franceză, e şi ea pe drum ca să-şi înfigă steagul pe zăcămintele de irradium pe care eu vi le-am semnalat... Ameninţarea este extrem de gravă, căci dacă ne-au luat-o înainte în această întrecere, supremaţia extraordi-

nară pe care trebuia s'o capete Franța, supremație din care ea nu socotea să tragă alt profit decât ca să-și păstreze întregimea teritorului și să susție cauze drepte, va cădea probabil în mâinile altora care să nu șovăie să'ncerce cu această nouă armă, o nouă aventură europeană, un nou război mondial.,.

„Vedeți, prieteni, ce uriașă ne e răspunderea!...

Se întoarse spre Linuk și-l întrebă pe englezește:

— La câtă distanță suntem acum de locul la care ne ducem?

Eschimosul făcu o socoteală repede.

— Dacă nu întâmpinăm piedici, soarele nu o să răsară mai mult decât de două ori înainte ca să fim acolo...

— Trebue așadar să'ntrecem pe adversarii noștri în iuțeală. Poate că sunt mai numeroși ca noi! trebue să vă cer o mare sforțare, căci și așa zilele de mers sunt istovitoare... Dar în interesul patriei, interes atât de grav, care e pus în mâinile noastre, trebue, amicii mei, să ne uităm oboselile... Va trebui să ne scurtăm timpul de odihnă și să mergem mereu!

Se întoarse spre Janine.

— Sărmana mea scumpă! Vezi ce grea viață e viața noastră... Te asigur că sunt sincer amărât de chinul la care te supun,

căci numai nişte muşchi de bărbat pot rezista la o asemenea încercare...

Dar fata îl întrerupse cu un gest.

— Te rog, Robert, nu te gândi la interesul meu, sau la oboseala mea în această împrejurare! Mai întâi de toate mă simt foarte bine, te asigur, şi apoi, chiar dacă aş fi sfârşită de puteri, datoria ta este să mergi drept înainte, să-ţi înfigi drapelul tău pe acest pământ pe care alţii îl râvnesc.

Tânărul surâse şi-i strânse mâna.

— Eşti cât se poate de energică, scumpo, şi am observat asta decând am plecat... Imi pare rău că te-am socotit o fetiţă, Janina.

— Asta n'are acum importanţă! Sunt foarte fericită că îţi dai însfârşit seamă de ceeace valorez, şi că nu e locul să pui în cumpăna aşa zisa slăbiciune a mea cu misiunea ta!

Marsac se întoarse către tovarăşii săi.

— In condiţiile astea, prieteni, socotesc că veţi pune şi voi toată inima să faceţi imposibilul pentruca efortul nostru să fie încoronat de succes! Propun aşadar, că dupăce ne vom fi odihnit trei ceasuri, s'o luăm iar la picior. Trebue cu orice preţ s'o luăm înaintea concurenţilor noştri. Propunerea fu primită cu aclamaţii.

— Ba s'o pornim numai decât, propuse Titirez.

— Nu; e important să ne refacem, luând puţin repaos. Vom fi cu atât mai bine dispuşi după asta.

Janina şi cu Cloarec pregătiră la iuţeală o gustare de ceai fierbinte şi conserve, care trebuiau desgheţate la lampa de alcool. După aceea, fiecare, înfăşurat în învelitoarea sa, şi vârît în sacul său de piele, se pregáti să doarmă câteva ore.

Era puţin timp decând toată lumea se odihnea înăuntrul micului cort, când deodată un sgomot ce da de bănuit trezi pe Titirez făcându-l să tresalte.

— Ei drăcie, mormăi el aşezându-se în capul oaselor, ce-o mai fi şi asta?

Inăuntru, linişte desăvârşită. Până şi Miquet, făcut ghem lângă stăpâna-sa, dormea somnul înţeleptului. Lampa de petrol se legăna deasupra capetelor celor ce dormeau. Dar afară, nişte paşi greoi se auziră desluşit, urmaţi de un mârâit surd.

— Asta-i bună! se gândi radiotelegrafistul, alarmat. Miroase a urs care dă târcoale. Dom locotenent! Dom locotenent!

Marsac deschise ochii.

— Ce... ce s'ntâmplat?

— Ascultă şi d-ta, dom'locotenent. Miroase a urşi în jurul cortului.

— Da, zău, ai dreptate... E ciudat... Hai să facem o raită!

Se treziseră şi ceilalţi. Robert le spuse ce era.

— Trebue să mergem să vedem, aprobă Deloumeau năpârlind şi el din sac. Altfel... putem avea surprize neplăcute.

Işi luară carabinele. Titirez, care se afla cel mai aproape de intrare, ieşi cel dintâi.

— Ptiu! făcu el. Parcă suntem cufundaţi în piftie.

O ceaţă groasă şi albă învăluia totul. Afară, lucrurile şi oamenii păreau că plutesc într'un fel de vată. Trebuiau să nu se depărteze unul de altul dincolo de o lungime de braţ, alfel dispăreau, absorbiţi de pasta asta opacă, care nu se putea asemăna cu nicio negură din Europa.

Vânătoarea, în condiţiile astea, risca să fie nespus de primejdioasă. Aşa că, cei patru oameni, hotărîră nu numai să nu se despartă dar nici să nu se ducă prea departe.

— Să nu ieşi, Janino! ne întoarcem îndată! strigă Robert.

Janine n'avea poftă deloc să iasă din cort. Ideia de a se găsi nas în nas, cu unul din acei formidabili uriaşi ai polurilor, nu-i prea surâdea. Aşa că, dupăce lăsase jos cu grije şi priponise pânza de

intrare a cortului, şi atârnase afară felinarul pentruca tinerii să aibă măcar o călăuză pentru a se regăsi, ea se'ntoarse ca să se ghemuiască în fundul adăpostului, cu nelipsitul Miquet pe genuchi.

Ofiţerul, inginerul, Cloarec, Titirez şi tânărul Eschimos mergeau cu paşi prudenţi. Intâmplarea putea să-i facă să se'ntâlnească pe neaşteptate cu duşmanul. Trebuia umblat cu băgare de seamă. Căci ursul alb, cel mai crunt din specia urşilor, împreună cu ursul grizzly, nu se teme să atace un om chiar şi mai mulţi şi, rănit, luptă cu desnădejde.

Dar acum marea tăcere veşnică a gheţurilor îi învăluia... Nu mai auzeau nimic.

— Pe Scaraoţki! bombăni Titirez, destul de contrariat. Adineaori doar n'am visat!

— De, de, nu se ştie! chicoti Cloarec. Părerea mea e că-ţi ghioräiau maţele în somn şi ţi s'a părut mormăit de urs, camarade.

Titirez se uită odată chiorâş la tovarăşul său şi înălţă din umeri cu dispreţ, gesturi pe care acesta nu le văzu şi cu drept cuvânt: abia îţi puteai vedea mâna când îţi ştergeai nasul.

— Hai să ne'ntoarcem în cort, îşi dădu cu părerea Deloumeau. Dacă erau chiar urşi, şi-or fi luat tălpăpiţa auzind

sgomotul ce l-am făcut când am ieşit din cort.

— Dealtfel, încuviinţă şi Marsac, ne-am şi depărtat prea mult, şi nu mai deosebim aproape felinarul.

Făcură cale'ntoarsă. Dar abia merseră câţiva paşi în direcţia cortului, că ajunse la ei un ţipăt sfâşietor.

— D-zeule! strigă Robert, pălind. A ţipat Janine.

Ca un nebun se aruncă înainte urmat de ceilaţi, precedat de Linuk care, deprins cu gheţurile, alerga mai iute decât toţi. Ursul, sau urşii, în timp ce bărbaţii îi căutau, atacaseră pe fată!

Când fură aproape de cort, un al doilea strigăt, mai depărtat acum, ajunse la ei.

— Ajutor! m'au răpit!

Linuk şi pătrunsese în adăpostul de pânză şi ieşea acum, cu toate schimele spaimei pe chipul lui, deobicei atât de neclintit.

— Nu mai este miss! spuse el.

Interiorul înfăţişa o mare dezordine, ca şi cum s'ar fi dat o mare luptă. Dar nu era nicio urmă de sânge.

— Inainte! mugi Marsac. Trebue regăsită moartă sau vie!

Se năpustiră în direcţia de unde venise ţipătul din urmă. Dar ceaţa, complice a

nenorocirii, îi învăluia cu mreaja ei invizibilă. După câteva minute, când se opriră gâfâitori, pricepură că strădaniile lor erau nefolositoare.

— Ursul a furat-o! spuse Linuk.

Lucrul se întâmpla câteodată. Fiara îşi înhăţa victimele şi, cu iuţeala unui cal în galop, le ducea cu el departe. In aşa împrejurare, cum să speri să mai revezi pe nenorocita copilă? Cum să gândeşti măcar să-i vii într'ajutor în mijlocul acestei nopţii polare, muiată în această pâclă înspăimântătoare? Riscau numai un lucru: să se piardă şi ei, să nu-şi mai găsească tabăra, să facă astfel să nu reuşească sarcina ce o primiseră dela ţara lor...

Deloumeau încercă să facă să-i intre în cap acest raţionament, just dar de-o asprime neîndurată, lui Marsac care era ca înebunit.

— Nu pot s'o părăsesc, Doamne, nu pot! repeta ofiţerul ca un refren.

Tânărul inginer clătină domol din cap. După părerea lui, Janina nici nu mai era acum în viaţă şi, sub ghiarele fiarei, nu mai înfăţişa decât o sdreanţă însângerată.

Aproape leşinând de durere, locotenentul reveni la cort, înconjurat de prietenii lui. Cât despre Eschimos, care ţinea pecât părea nespus de mult la tânăra miss,

fața lui luase culoarea cenușie, care era felul lui de a păli.

— Să luăm arme, să pornim să explorăm împrejurimile! se rugă ofițerul care-și frângea mâinile cu desnădejde!

Mai mult ca să-l potolească, decât pentrucă ar fi crezut că asta ar fi de vreun folos, Deloumeau dădu ordinele necesare. Dealtfel, nimanui nu mai îi era somn. In timp ce el și camaradul lui aveau să cerceteze împrejurimile, Cloarec, Linuk și Chaillon aveau să strângă cortul și lucrurile taberei. Cu felinarele aprinse, cei doi bărbați dădeau să iasă, când vocea lui Titirez îi făcu să se răsucească'n loc și să se repeadă spre el.

— O, dom'locotenent! ia priviți! Un bílet pentru dv!

— Un bilet?

Radiotelegrafistul îi întinse o foaie de hârtie, îndoită simplu în două, pe care era scris cu creionul:

„Pentru locotenentul Marsac“

Infrigurat el apucă foaia și descifră cele patru rânduri scrise pe ea:

„Renunță la scopul urmărit, spuneau ele, întoarce-te imediat, și fata îți va fi înapoiată, fără să i se fi făcut nici un rău, în satul eschimos depe coastă“.

CAPITOLUL 6

Uluiţi, împietriţi, rămaseră câteva secunde fără a scoate un cuvânt. Apoi Marsac lăsă să-i cadă hârtia la pământ.

— Nu erau urşi ce-am auzit noi, spuse el însfârşit, erau oameni!

Cu toată noua înfăţişare ce o luase situaţia, şi cu tot ultimatumul ce primise, un fel de uşurare îi umflă pieptul. Janine mai era în viaţă... Nu i se va face niciun rău, dacă...

Dar gândul acesta ispititor nu-i fulgerase decât o clipă prin minte. Nu! nu! Nu putea primi propunerea, nu putea fi laş până în aşa grad! Intr'o luptă, nu stai să numeri vieţile, omeneşti când interesul ţării e în joc.

— Expediţia rivală ale cărei urme le-am tot găsit până aici, trebue să-şi aibă tabăra aproape de tot de noi, spuse Deloumeau după un moment de tăcere. Cine ştie chiar dacă nu trăgea deja cu urechea

cineva adineauri când am vorbit de zăcământul de irradium, şi când am întrebat pe Linuk dacă mai eram departe de el.

— Poate, răspunse ofiţerul, care tresări din gândurile în care era cufundat. Dar oamenii aceştia, ca şi noi, au desigur o călăuză.

— Atunci? reluă inginerul. Ce-ai de gând să faci, Marsac?

Toţi ochii rămaseră aţintite asupra lui Robert.

— Nici o şovăire posibilă! răspunse acesta. Noi trebuc să ne îndeplinim însărcinarea până la capăt!

Se întoarse ca să strivească între pleoape o lacrimă furişă, iar Pierre făcu un pas spre el strângându-i mâna.

— Bietul meu camarad! murmură el. Nu trebue să desnădăjdueşti înainte de timp. La urma urmei, Janine se află în mâini de oameni civilizaţi, n'au vrut poate decât să ne sperie...

Marsac clătină din cap, nu prea convins. El însuşi, ca ofiţer, îşi da seama că atunci când fanatismul naţional intră in joc la unele popoare, de nimic nu se mai ţine seama. Janine servea oarecum ca ostatic. Cum vor reacţiona aceia, în cazul când vor vedea totuşi triumfând pe adversarii lor?

Linuk,care în vremea asta asculta fă-

ră să'nţeleagă nimic, căci convorbirea se ţinea în franţuzeşte, se apropiă.

— Eu cred, spuse el, că ar fi un mijloc să scăpăm pe miss...

Deloumeau şi Marsac se întoarseră spre el cu vioiciune.

— Cum? Spune, lămureşte-te, Linuk...

Tânărul Eschimos întinse braţul.

— Deoarece aveţi instrumente cu care să vă călăuziţi, puteţi de acum să ajungeţi fără greutate la locul ce-l doriţi. E destul să mergeţi mereu drept înainte către nord-vest, fără să vă abateţi. Nu cred să întâmpinaţi cine ştie ce mari piedici în cale.

— Nu văd unde baţi, zise Robert. Ai de gând cumva să ne părăseşti ?

— Da, răspunse tânărul Eschimos fără a sta în cumpănă. D-ta şi eu am porni în căutarea domnişoarei. Dealtminteri, am urma cam acelaş drum aproape, întrucât şi expediţia concurentă merge către o ţintă asemănătoare... Numai că... va trebuim s'o urmăm, şi nu să i-o luăm înainte.

— Pricep! exclamă Pierre, iluminat. Nu zău, ideia nu-mi pare rea, şi merită, după părerea mea, să fie discutată.

Robert nu spuse nimic. Inima ii era sfâşiată. Rămase pe gânduri

— Tu ce zici?

— Dragul meu, nu văd decât o singură

obiecţiune: anume că-mi calc datoria neconducându-vă la zăcământ...

Deloumeau înălţă din umeri.

— Nu, scrupulul acesta nu se ţine'n picioare! Noi ăştilalţi suntem trei Francezi, care o să facem imposibilul pentru a planta drapelul nostru pe pământul acesta nou. Avem şi noi tot atât cât tine grijă de răspunderea noastră...

Robert făcu un gest.

— Lăsaţi-mă să isprăvesc, îl opri Pierre. Ştiu de mainainte ce o să-mi obiectezi: tu eşti însărcinatul oficial al acestei misiuni. Dar tu mai ai şi o altă datorie, ce trebuie să ţi-o ei asupră-ţi: să salvezi pe mititica! Odată ce poţi să ţi-o îndeplineşti pe astălaltă, fără ca cea dintâi să sufere, dece să stai în cumpănă?

Marsac nu spuse nimic. Se aşezase pe unul din baloturile ce trebuia să fie încărcate pe sanie, şi rămase pe gânduri, cu capul între mâini, vădit împărţit între două dorinţi egal de violente şi egal de dureroase.

— Ascultă-mă, reluă Deloumeau. Dacă o să-ţi dau cuvântul că ori pierim făcându-ne datoria ori isbutim, o să mă crezi, frate? O să facem exact tot ce ai face tu, dacă ai fi de faţă! Ideea lui Linuk e excelentă. E singura practică. Fără zăbavă, porniţi-o amândoi în căutarea Janinei, iar

noi o luăm în marş forţat spre zăcământul în chestie, unde am face studiile trebuitoare. In fond, adăogă el încercând a glumi, eu am să fiu mai de folos acum, când e vorba de recunoscut posibilităţile de exploatare.!

Brusc, tânărul ofiţer se ridică. Hotărîrea îi era luată. Ştia că se putea bizui până la moarte în cuvântul tovarăşului său.

— Ai dreptate! spuse el. Şi Linuk are şi el dreptate. Ne-om întâlni acolo.

— O să vă aşteptăm trei zile în sat, răspunse Deloumeau. După acest timp, dacă nu vedem nimic venind, o pornim la drum ca să venim în întâmpinarea voastră, şi socotesc că o să vă întâlnim în cale.

— Da! da! spuse pripit Robert, care se şi ridicase şi prepara înfrigurat bagajul pe care el şi Linuk trebuiau să-l ducă în spinare.

Incărcarea saniei se terminase. Trebuiau să se despartă.

Deodată lui Titirez îi trecu prin cap un amănunt.

— Staţi puţin, dom'locotenent. Dar cu motanul ce s'a făcut? L-au răpit şi pe el cu dom'şoara?

Aşa-i, Miquet dispăruse şi el!

Se uitară, chemară micul dobitoc. Degeaba.

— Poate că e cu Janine! spuse Robert.

Insfârşit, nu putem să ne zăbovim pentru el.

— Luaţi-vă muniţii din belşug, murmură Pierre. Voi nu sunteţi decât doi, iar expediţia numără desigur mai mulţi oameni...

— Aş prefera să folosesc viclenia! spuse Marsac. N'o să întrebuinţăm mijloacele mari decât dacă n'om mai avea încotro!

Işi strânseră voiniceşte mâinile o ultimă oară.

— Noroc, noroc şi vouă, dragii mei! răspunse ofiţerul.

Noaptea era încă adâncă. Totuşi negura părea a se risipi puţin.

In timp ce sania şi cei trei oameni care rămâneau, se înfundau în umbră, drept spre nord-vest, locotenentul cu Eschimosul, purtând câte-o lampă electrică în mână, se străduiau să găsească urmele răpitorilor Janinei.

Lucrul era tare anevoie, căci nu mai ninsese de mai multe zile, iar pe ghiaţa sticloasă, urmele erau foarte greu de descoperit. Călăuziţi numai de torţele lor electrice, cei doi înaintau încet, împiedicaţi şi de povara bagajelor lor.

Insfârşit, dimineaţa, pâcla asta lipicioasă şi înecăcioasă se risipi, se ridică, descoperind peisagiul polar. Drumul părea şes şi fără piedici.

— Am străbătut foarte puţină cale zi-

se Robert. Ceaţa asta ne-a încurcat grozav. Trebue să regăsim pe oamenii aceştia cât mai repede!

— Nu sunt departe! răspunse Eschimosul, care cerceta atent terenul. Sgârieturile de patine, aci, sunt foarte proaspete!

Robert se aplecă la rândul lui şi recunoscu că însoţitorul lui spusese adevărat.

— Inainte! spuse el. Trebue negreşit ca încă astăzi Janine să fie cu noi, altfel nu ştiu ce sunt în stare să facă răpitorii ei, dacă prietenii noştri triumfă, aşa precum sper.

Merseră aşa ca la vreun ceas. Deodată Linuk, a cărui vedere era pătrunzătoare, opri brusc pe locotenent.

— Ia te uită. făcu el cu un glas scăzut. O sanie... colo!

Ingenuchiară, ca să poată mai greu fi văzuţi. Luaseră măsura de prevedere săşi mascheze vestmintele de blană acoperindu-le cu pânză albă însăilată grosolan, dar care trebuia să înşele pe duşmanii lor,

In curând, zăriră pe membrii grupului. Erau patru. Robert care luase cu el un ochian marinăresc, examină cu luare aminte pe fiecare, din ei.

— N'o văd pe Janine! exclamă el surprins.

Prin ochian se puteau prea bine deo-

sebi trăsăturile călătorilor. Erau patru bărbaţi, pe care călătoria polară îi făcuse bărboşi. Nici un echivoc nu era cu putinţă.

— Janine! Ce-au făcut cu ea? exclamă ofiţerul, spăimântat.

Linuk clipi din ochi.

— Ei foarte vicleni, spuse el. Cred că au putut face acelaş lucru ca şi noi, să se împartă în două. N'au fost aşa de nesocotiţi ca s'o aducă pe miss la zăcământ, căci ei ştiu că riscă să vă întâlnească...

— Ai mare dreptate! exclamă Marsac. Aceştia nu ne interesează vasăzică. Dar unde să fie ceilalţi?

Chestiunea asta devenea mai grea de rezolvat.

— Părerea ta? întrebă Robert, care-şi dădea seama că micul Eschimos avea adesea idei bune.

Linuk cumpăni mult.

— Două lucruri! spuse el. Ori că au construit un igloo şi păzesc acolo pe miss, aşteptând să se întoarcă grosul trupei... Ori că au trimes-o înapoi cu bună escortă, în satul lui moşu-meu. [1])

— In cazul acesta, răspunse cu aprindere locotenentul, avem o singură soluţie: să reluăm urma lor şi să ne înapo-

---

[1]) Expresie a băştinaşilor Groenlandei, însemnând „satul meu“.

iem pe ea până la punctul lor de pornire, adică satul.

Inţeleşi în privinţa asta, aşteptară până ce sania nu se mai văzu, pierdută în depărtare. Se îndreptară spre pistă şi o găsiră cu uşurinţă.

O urmau de câteva ore când, deodată, Linuk ridică capul scuturându-l. Părea să privească ceva cu mare atenţie.

Robert făcu şi el la fel. Timpul era posomorît dar liniştit. El nu pricepea ce putea atrage în aşa fel luarea aminte a tânărului băstinaş. Dar la întrebarea lui, acesta arătă cu degetul unii fluturaşi albi care începeau să sboare prin văzduh.

— Se pregăteşte o furtună de zăpadă! spuse el. Să ne grăbim să găsim un adăpost, căci până în două ceasuri ne ajunge şi e prăpăd.

Intinderea era dreaptă şi netedă. Robert ştia el că dacă isbucneşte o vijelie în ţinuturile astea atât de puţin favorizate, trebue să te grăbeşti să-ţi cauţi adăpost în dosul unui bloc de ghiaţă, altfel vântul care bate cu o forţă necunoscută în ţările temperate, ar lua pe sus pe călătorii nepricepuţi ca pe un fulg.

Dar acum, încă o grijă se adaogă la neliniştea lor. Zăpada avea să şteargă urmele! Cum s'o recunoască după aceea şi

cum s'o urmeze ca s'o regăsească pe Janine?

Grăbiră pasul, aruncând din timp în timp priviri întrebătoare şi îngrijorate spre cer. Deocamdată, fulgii de zăpadă erau rari. Dar dintr'o clipă într'alta se puteau înmulţi, prinzându-i în plasa lor orbitoare.

In curând observară că pe stânga terenul devenea mai accidentat. Poteca nu ducea pe-acolo, dar momentan lucrul cel mai important era să se caute un adăpost provizoriu contra furtunii.

Deodată Linuk arătă ofiţerului în depărtare un punct mişcător, care aluneca repede de tot pe zăpadă.

— Ce să fie? exclamă Robert.

Linuk duse repede arma la ochi, gata să tragă.

— Un epure, cred...

— Foarte bine! Numai de l-ai nimeri! Ne-am hrăni şi noi o zi ceva mai bine.

In timp ce vorbea, dusese ochianul la ochi. Dar atunci făcu un gest de uimire, şi apucă brusc de braţ pe Eskimos.

— Nu trage! strigă el înspăimântat, Nu trage, pentru Dumnezeu!

CAPITOLUL 7

Era timp ca Marsac să scoată acest strigăt de înştiinţare. Eschimosul avea deja degetul pe trăgaci. Se întoarse şi privi pe tovarăşul său cu o mutră foarte uimită, întrebându-se care să fie pricina acestei schimbări de atitudine.

Dar Robert se repezise înainte, foarte agitat. Linuk, în lipsă de orice explicaţie, îl urmă mirat, neînţelegând dece acest vânat, care părea la început atât de binevenit, îl făcuse pe ofiţer să-şi schimbe atât de brusc părerea!

Pricepu curând motivul când fură mai aproape.

Micul animal se oprise şi el din fugă şi-i aştepta, aşezat serios pe coadă. Era Miquet!

Un val de bucurie inundă sufletul tânărului. Dacă motanul era aci, nici stăpâna-sa nu trebuia să fie departe.

Miquet, acum, catadixise să se deranjeze,

şi înaintă spre amicii lui pe care-i recunoştea, cu coada stufoasă ridicată steag, albită toată de fulgi de zăpadă, ceeace făcuse să fie luat drept un iepure polar — greşală fatală care era să-l coste viaţa!

Se lăsă luat în braţe, fără să încerce măcar să fugă, şi când tânărul ofiţer îl mângâie pe blană, începu să toarcă.

— Miquet! Miquet! murmură Robert. Unde-i stăpâna ta pisicule?

Linuk îl apucă de braţ.

— Intâlnirea asta e norocul nostru, spuse el în şoaptă... Chiar pisica o să ne arate unde este ascunsă miss...

— Ai dreptate, spuse Robert pe acelaş ton. In orice caz, asta dovedeşte că prima ta ipoteză era cea bună şi că oamenii aceştia n'au dus-o pe Janine până'n satul tău.

Cum era şi firesc, părăsiră poteca şi se îndreptară spre locul unde terenul devenea mai haotic şi unde fata putea fi mai uşor ascunsă. Erau pe-acolo adevărate dealuri de ghiaţă, printre care şerpuia un fel de vale, stearpă şi jalnică, dar în care vântul, care începuse să bată, năvălea şuerând lugubru.

Fulgii de zăpadă se'ngroşau şi ei. Cădeau încet, cu părere de rău par'că, împestriţând întinderea întunecoasă a cerului cu miliarde de puncte albe.

Miquet, după ce se lăsase câteva clipe dus pe umărul lui Robert, sări jos, şi socotind că venise clipa să se pună la adăpost, o luă la sănătoasa.

Dar cei doi bărbaţi nu ţineau să rămână singuri. Cât putură mai fără sgomot, o luară şi ei la fugă după motan, care pe cât se părea cunoştea locurile de minune. Deodată dispăru.

— Unde să fie? mormăi Robert căutându-l cu ochii.

Eskimosul zâmbi.

— A intrat în casă.

— Dar unde?

Celălalt întinse braţul.

— Priveşte înaintea ta, spre dreapta... Nu vezi nimic?

— Nişte înălţături de zăpadă.

— Da... Dar unul din ele e mai mic decât celelalte... E un igloo!

— Inţeleg! bolborosi tânărul, nebun de bucurie. Crezi că o găsim acolo, Linuk?

— Sunt sigur!

— Atunci iute! Să mergem!

— Poate că e păzită!

— O să fim prudenţi...

Acum zăpada, care cădea din ce în ce mai deasă, în loc să-i stingherească, îi apăra, făcându-i aproape invizibili. In curând fură în preajma igloo-ului. Atunci Linuk se apropie târîş de intrare şi aruncă

o privire înăuntru. Dar tresări: Janine era singură!

Fără să se ridice, se strecură lunecuş înăuntru. Fata sări în picioare scoţând un strigăt de uimire. Dar Eskimosul duse un deget la buze.

— Sst! Miss! Am venit să te căutăm. E şi şeful aici... Ai paznici pe-aici?

— Da, răspunse repede Janine în şoaptă. Sunt doi. Dar au plecat la vânătoare. Să fugim iute! Acum-acum au să se întoarcă.

Nu era timp de explicaţii. Fata se ridică şi-şi urmă calăuza afară. Zări atunci pe Robert, care făcea de gardă.

— Robert!

— Janine!

Işi căzură în braţe unul altuia, beţi de fericire. Fuseseră doar atât de încredinţaţi că n'au să se mai revadă.

— Vino iute, iubito! spuse tânărul locotenent, trăgându-şi de mână logodnica... Repede... repede... E un mare noroc că te-am găsit singură! Nu se temeau că ai să pleci?

Banchiza era cea mai bună paznică... Incotro s'o fi pornit cu ea, Robert, fără provizii, fără arme, în singurătăţile astea groaznice?

Deodată auziră în urma lor un strigăt de furie. Oamenii însărcinaţi cu supravegherea prizonierei se întorceau cu vâna-

tul pe umeri. Zăpada îi făcuse nevăzuţi şi acum o zăriră pe fată fugind în tovărăşia celor doi bărbaţi.

Se auzi o detunătură. Prin reţeaua de zăpadă nu se putea ochi bine. Fără să se oprească din alergat, Robert trase. Auzi vag un ţipăt de durere. Janine fugea cât o ţineau picioarele de repede, ţinând strâns la subsuoară pe preţiosul Miquet, de care nu s'ar fi despărţit nici în ruptul capului.

Acum se dezlănţui uraganul. O răbufnire de vânt îngheţat îi învălui, trântindu-i aproape jos... Fulgii de zăpadă-i orbeau. Dar, pe cât se părea, duşmanii lor renunţaseră la urmărire; ori unul din ei fusese nimerit de Robert, ori vârtejurile de zăpadă îi făcuseră să înţeleagă inutilitatea cercetărilor lor.

Poticnindu-se mereu, lovindu-se de asperităţile gheţei, mergeau fără răgaz, gâfâind. Dar, lucru curios! Linuk, deobicei aşa de sprinten, abia îi putea urma! De două trei ori trebuiră să meargă mai încet, şi să aştepte pe Eskimos. Acesta părea că trebue să facă sforţările cele mai mari ca să se ţie după ei.

Deodată, căzu. Janine întoarse capul şi-l văzu întins pe zăpadă.

— Doamne! Ce-o fi cu el!

Se opriră şi se întoarseră. Linuk nu se urnea.

— Linuk! Ce-ai pă...

Dar Marsac se'ntrerupse îngrozit. In spatele nenorocitului, o gaură neagră sângerândă, şiruia pe zăpada albă.

— E rănit!

Ingenuchiă repede, întoarse pe băiat cu faţa'n sus. Ochii, deschişi, erau deja sticloşi. Inima nu-i mai bătea. Linuk era mort!

Glontele temnicerilor Janinei îl nimerise; dându-şi însă seama că dacă ţipa, prietenii lui aveau să se oprească,şi că aceste câteva secunde puteau fi pierzania lor, tăcuse eroic, crispat de durere, cu dinţii strânşi,ca să nu strige, şi alergase până murise.

Robert se ridică şi-l privi trist.

— Bietul Linuk, murmură el. A fost un viteaz...

Fata căzuse în genuchi lângă el, făcându-şi cruce.

Cum să nu-şi aducă aminte că el o salvase de năvala boilor de mosc? Şi de data aceasta, nu tot ca s'o scape pe ea îşi jertfise el viaţa? Lacrimi luciră în ochii ei.

— Bietul Linuk! repetă ea.

O picătură umedă căzu pe faţa cadavrului. Şi dacă sufletul micului Eskimos ar fi putut-o simţi, s'ar fi socotit de

sute de ori răsplătit pentru curajul şi abnegaţia lui.

Săpară cu unghiile în zăpada împietrită un mormânt primitiv,şi-şi culcară călăuza în îngustu-i culcuş de veci. Apoi Janine luă pe umeri raniţa lui Linuk. Şi porniră din nou la drum, gâfâind, sufocaţi de viforniţa de zăpadă ce se deslănţuia din ce în ce mai mult — biete epave pierdute în imensitatea albă şi vicleană a Polului.

CAPITOLUL 8

Cine n'a văzut o furtună în aceste jalnice singurătăţi ale regiunilor polare, nu poate înţelege groaza pe care o simte omul în faţa ostilităţii naturii. Munţii sunt formaţi din blocuri de ghiaţă; adesea sunt de o nestabilitate perfidă. Iţi vine să crezi că nişte genii răufăcătoare însufleţesc pe aceşti uriaşi şi-i răstoarnă unii peste alţii, pe neaşteptate. Alteori zăpada, această graţioasă zână a ţinuturilor noastre temperate, se dovedeşte aci duşmana nemiloasă care te orbeşte, te împresoară, şi la urmă te doboară... Obosit de a te tot izbi de această barieră mişcătoare, şi totuşi de netrecut, te prăbuşeşti, sleit de puteri, cu răsuflarea tăiată, cu nădejdea pierdută...

Robert o sprijinea pe Janine care, la rândul ei, îl ducea în şubă pe înspăimântatul Miquet, şi amândoi mergeau cât puteau de repede în direcţia potecii pe care

tânărul o părăsise cu câteva ore înainte, în tovărăşia bietului Linuk. Dar un vânt puternic îi silea să umble încovoiaţi, ca să poată ţine piept viforului. De găsit vreun adăpost? Nici pomeneală nu putea fi, din mai multe motive. Acum duşmanii aflaseră de prezenţa lor şi, prin urmare, numai prin fugă putea să scape Janine din mâinile lor. Era neîndoios că aveau să încerce s'o prindă din nou, căci fata era pentru ei un zălog din cele mai preţioase, şi o şansă de triumf de mâna'ntâi.

Deaceea, înfruntând furtuna şi vârtejul de zăpadă care-i înăbuşea, mergeau mereu înainte, cu unica grije de a mări cât mai mult distanţa care-i despărţea de urmăritori. Şi vremuia aşa de rău, în cât acum erau nevoiţi aproape să se târască pentru a nu fi luaţi pe sus de vânt. Auzeau trozniturile înfiorătoare ale gheţurilor care se rupeau primprejur — unde anume, ei nu puteau vedea nici până la doi paşi.

Neîncetatul zgomot al furtunei îi asurzea, şi zăpada îi acoperea cu un strat aşa de gros, încât erau mereu nevoiţi să se oprească şi să se curăţe.

— Nu mai pot! gemu Janine.

Lupta contra elementelor era, într'adevăr, prea grea pentru o făptură aşa de firavă. Curajul ei ajunsese la capăt...

Robert încercă să-i dea curaj. Un popas era cu neputinţă în condiţiunile grozave în care se găseau. Asta ar fi însemnat să braveze moartea. Incercă s'o facă să'nţeleagă. Dar nefericita copilă îşi cheltuise toată energia. Acum îi era tot una dacă scăpa sau adormea în marea tăcere a Polului, ca să nu se mai deştepte niciodată... Genuchii i se muiau, ochii i se împăienjeneau... I se părea că de ani de zile tot umbla fără întrerupere în peisagiul acesta de coşmar.

— Curaj, iubito! E greu, ştiu. Dar furtuna asta blestemată nu poate nici ea dura la nesfârşit!

Işi petrecu braţul pe după mijlocul ei, ca s'o sprijine, căci era vădit că dintr'un moment într'altul putea cădea.

Insfârşit această viforniţă demonică începu să se aşeze; vântul, care mugea fără întrerupere dela liberarea Janinei, pierdu din forţa ceea căreia nimic nu-i putea rezista. După cum socoti mai târziu tânărul ofiţer, făcea peste nouăzeci şi şase kilometri pe oră, şi ar fi putut ajunge astfel nu numai la Ecuator, dar şi mai la sud, până la latitudinele Asiei de sud, numai să fi suflat aşa încă o zi.

Când fulgii de zăpadă se mai răriră, tinerii aruncară în jurul lor o privire. Peisagiul vădit acelaş; câmpuri de ghiaţă,

mai mult sau mai puţin haotice. Dar poteca unde era? Şi întrebarea era dacă măcar o regăsiseră. Cea mai mică greşeală putea duce la cele mai funeste urmări.

— Satul Eskimos se află la sud-est, spuse Marsac. Intr'acolo trebue să ne'ndreptăm. Principalul e să ajungem la ţărmul mării. Pe urmă ne va fi uşor să găsim satul indigen.

Dar întunericul se lăsa repede. Trebuiau să aleagă un loc în care să se oprească pentru înoptat. In noaptea dinainte, fugiseră fără pic de odihnă, urmăriţi de furtună şi poate şi de oameni.

Acum erau la capătul puterilor.

— N'avem nici cort, nici pături, spuse Janine. Ce ne facem?

— Ba pături avem, în raniţele noastre, iubito. Cât despre adăposturi, vom face ca Eskimoşii: ni le vom construi din zăpadă.

Profitând de o adâncitură scobită sub un bloc de ghiaţă, se puse s'o transforme în bârlog în care să poată gusta o odihnă cât de relativă, dar totuş odihnă.

Cerul se luminase treptat, acum vedeau lucind stelele. Lumina lor pâlpâitoare părea aproape metalică în imensitatea de ghiaţă.

Ghemuiţi unul în altul, ca să se'ncălzească, cu Miquet pe genuchi, adormiră câte-

va ore. Când se treziră — după cât timp, n'ar fi putut spune, avură surpriza să vadă făcându-se ziuă, era adică ora zece trecute.

Dar surpriza care-i aştepta era un numai neplăcută: o adevărată catastrofă. La lumina soarelui constatară cu groază că se rătăciseră — nici mai mult nici mai puţin. Nici urmă de potecă, nimic care să semene cu vreun peisagiu întrevăzut vreodată. Niciun punct de reper! Singura posibilitate ce le mai rămânea era să meargă către sud-est, necontenit către sud-est, ca să ajungă la marele ţărm care însfârşit avea să le slujească drept îndreptar mai bun!

Dar nici când fu convins de acest lucru, Robert nu voi să-l spună Janinei. Biata fetiţă era şi aşa destul de deprimată şi nu ajuta la nimic dacă şi ea îşi dădea seama de grozăvia situaţiei lor. Şi apoi, o altă întrebare frământa pe tânărul locotenent. Cantitatea de merinde pe care o luaseră el şi Linuk nu era prea mare, şi pe bună dreptate. Şi fiecare masă scădea şi mai mult rezerva pe care o duceau în spate, deşi o raţionau cu sgârcenie... Ce-avea să se'ntâmple când şi aceasta avea să fie complect sleită? Mai puteau da, fireşte, de ceva vânat; erau reni, potâr-

nichi polare, iepuri. Dar se puteau ei bizui pe asta?

Bineînţeles, ofiţerul ţinea în sine toate aceste întrebări chinuitoare. Şi cei doi tineri o luară din nou la drum, cu curaj. Şi drumul nu era totdeauna uşor. Mereu se iveau bariere naturale. Din fericire, nu de netrecut.

Erau trei zile de când umblau, când ceaţa, la fel de grozavă ca şi vifornițele cu zăpadă, se lăsă deasupra întregului ţinut. Pe un timp ca acesta fusese răpită Janine. Era într'adevăr favorabil tuturor atacurilor şi tuturor surprinderilor.

— Trebue să ne oprim aici unde ne aflăm, declară Marsac. Ceaţa asta e groasă s'o tai cu cuţitul. Să ne continuăm drumul ar fi o nebunie.

Işi improvizară de bine, de rău, un campament şi aşteptară în tăcere îndreptarea vremii.

Janine, foarte obosită, adormi pe umărul logodnicului ei.

Erau acolo de câteva minute, ghemuiţi în fundul găurii lor de zăpadă, când un zgomot neobişnuit făcu pe Robert să tragă cu urechea. Neîndoios, cineva umbla greoi pe zăpadă.

— Ce să fie? murmură el.

Işi luă puşca şi aşteptă, gata pentru orice eventualitate, crezând că în fiece

clipă se poate ivi unul din urmăritorii lor.

Janine se trezise şi asculta şi ea.

Deodată scoase un strigăt. Prin deschizătura adăpostului lor se arătă capul unui urs uriaş.

Mârâia şi ochii-i erau injectaţi de sânge. Se cunoaşte că fiara de mult nu-şi mai astâmpărase foamea şi se bucura că însfârşit îi căzuse ceva sub labă.

Cât ai clipi, Robert duse puşca la ochi şi trase. Dar ca şi cum ar fi prevăzut atacul, monstrul se retrase repede.

— Poate l-am rănit, spuse tânărul.

Se târî cu băgare de seamă spre deschizătură. Janine începu să tremure.

— Fii prudent, Robert! Dacă te pândeşte?...

— Fii fără teamă, iubito,

După câteva clipe, locotenentul fu afară. Dar pe ceaţa asta îndrăcită nu puteai vedea la doi paşi!

Deodată scoase un ţipăt, şi dând puştii drumul, căzu cu faţa înainte. Ursul, favorizat de mirosul lui fin, îl simţise şi-l atacase pela spate. Acum Robert simţea pe faţă răsuflarea caldă şi puturoasă a fiarei. Se crezu pierdut. Şi ca o străfulgerare îi trecu prin minte nu imaginea morţii de neînlăturat, ci aceea a Janinei, pierdută în singurătatea aceasta, condamnată la un

sfârşit înfiorător. Făcu o sforţare şi simţi îndată ghiarele animalului pătrunzându-i în umăr.

Ursul îl mirosea, îl întorcea pe faţă şi pe spate. Apoi îl luă în gură şi-l târî mai departe. Robert nu îndrăznea să facă nici o mişcare. Poziţia aceasta îi era prea defavorabilă ca să poată încerca vreo apărare.

Simţi deodată că duşmanul îi dădea drumul. Se rostogoli la pământ. In aceeaş clipă trozni un foc de armă şi se auzi un strigăt.

Tânărul înţelese fulgerător ce dramă se desfăşura la câţiva paşi de el. Janine eşise şi ea, urmărise cu curaj ursul şi trăsese. Acesta, după obiceiul speciei lui, se întoarse să dea piept cu noul duşman. Şi poate că se şi aruncase asupra fetei!

Cu toată rana la umăr care-l făcea să sufere îngrozitor, Robert fu în picioare dintr'o săritură. Văzu, ca imaginile unui vis rău, ursul, repezindu-se spre o formă gingaşă, care fugea ţipând.

Scoţând şi el exclamaţii discordate ca să atragă atenţia urmăritorului, se năpusti şi el, alergând cât îl ţineau picioarele de repede, pe urmele fiarei deslănţuite.

— Janine! Janine urlă el. Aleargă în zigzag. Câştigă timp!

Cu toată spaima, fata-i urmă sfatul. Dihania, greoaie, pierdu teren.

Deodată, Robert văzu ursul trecând pe lângă el. Constată că era rănit; pe zăpadă era o dâră de sânge. Scoase revolverul şi trase.

Un muget grozav fu răspunsul. Şi din nou se întoarse ursul şi se năpusti spre el.

Tânărul preferă manevra aceasta. Trăise clipe de groază inexprimabilă. In gând o şi văzuse pe Janine sfâşiată de ghiarele monstrului!

Aşteptă liniştit asaltul. Trebuia sfârşit odată!

Ursul îl văzuse. Se ridică în două labe şi înaintă legănându se,gata să prindă în grozava menghină a membrelor lui anterioare,pe cel ce îndrăznea să-l sfideze. Era extraordinar de mare. Marsac, care era un om înalt, îi ajungea de-abia până la piept.

Robert văzu botul hâd, larg căscat şi roşu pe dinăuntru, gata să-l sfarme. Atunci, cu mâna lui rămasă sănătoasă, îl ochi cu sânge rece şi-şi descărcă în el revolverul.

Un urlet înfricoşetor zgudui văzduhul.

Ursul se prăbuşi ca un bolovan cu craniul sfărâmat, la picioarele lor. De astă dată era mort deabinelea!

— Janine! strigă el. Janine! unde eşti iubito?

— Iată-mă! răspunse prin ceaţă o voce. Robert, Robert al meu, nu eşti rănit?

— O zgârietură... nimic grav. Dar tu?

— Eu, nimic! Dar dacă ar mai fi durat mult...

Şi ofiţerul văzu silueta logodnicei lui eşind din ceaţa opacă. La vederea umărului lui, ea scoase un strigăt.

— Doamne! Ce ţi-a făcut!

Rupse repede batistele lor şi făcu un bandaj pe care-l aplică pe rană, după ce o spălă cu zăpadă. Senzaţia rece produse tânărului o adevărată alinare. Avea câteva jupuituri, dar fără gravitate. Numai rana dela umăr avea să-l supere mai rău, stânjenindu-i mersul.

Când ceaţa se mai risipi îşi reluară obositorul drum. Inainte de a porni mai departe, sfârşiseră ultimele provizii. Robert mai luă câteva felii de şuncă de urs care,în lipsă de ceva mai bun, tot era o hrană.

O zi... o noapte... încă o zi... încă o noapte...

Şi mergeau, mergeau mereu spre sud-est, călăuziţi de această ultimă speranţă, târându-se mai mult decât mergând. O febră uşoară făcea să zvâcnească tâmplele tânărului. Miquet îi urma, cu o tristă re-

semnare, miorlăind uneori în modul cel mai sfâşietor. Ca şi tovarăşilor lui, îi era foame.

Ei nu ştiau — şi nu puteau şti — că datorită unei mici greşeli de orientare făcută la'nceput, mergeau acum drept spre nord-vest, spre singurătăţile îngheţate şi până acum încă neexplorate, cunocute sub numele vag de „Ţara Regelui Wilhelm"!

In loc să se îndrepte spre coastă, ei mergeau în direcţia contrară, mergând — inconştienţii! —spre întinderile înfinite ale emisferului boreal. Busola de buzunar, care le-ar fi putut poate arăta greşala lor, se pierduse în timpul viforniţei.

Şi mergeau... Două zile şi o noapte mai merseră încă. Dar ziua, când să pornească iar la drum, cu stomacul gol şi cu bolovanul desnădejdii pe inimă, Janine se lipi mai strâns de logodnicul ei şi murmură:

— La ce bun?

De astădată Robert nu protestă. Sărută lung fruntea curată a fetei şi-o trase la pieptul lui, pentru ca marele frig care avea să-i învălue să-i pară mai puţin crud. Şi închizând ochii, renunţară să mai lupte şi se lăsară în voia soartei...

CAPITOLUL 9

Vă amintiți că în timp ce o parte din expediție pleca în căutarea fetei, ceilalți, adică Deloumeau, Titirez și Cloarec, după ce primiseră instrucțiunile amănunțite ale locotenentului Marsac și explicațiile călăuzei asupra drumului de urmat, continuaseră înaintarea în direcția masivului muntos Rüter, ca să întreacă pe concurenții care râvneau și ei zăcământul de *nitrat de uranyl*.

Tovarășii se despărțiră nu fără strângere de inimă. Fiecare avea să treacă prin primejdii și nu puteau fi siguri că au să se revadă.

Dar simțul datoriei le poruncea să nu se lase copleșiți de emoție. Deloumeau dădu odată semnalul de plecare și,împinsă și trasă de cei trei oameni, sania o porni la drum.

Ținta nu era prea depărtată dar expediția concurentă le-o luase înainte. Tre-

buiau s'o întreacă. Era în joc interesul naţional.

Fără să-şi lase decât timpul strict necesar pentru odihna de noapte, forţară pasul. A doua *zi*, în timp ce pe câmpia de zăpadă se făcea ziuă, o zi sură şi murdară, zăriră la orizont ceva ce părea să fie o sanie.

O examinare atentă cu ochianul confirmă această ipoteză a lui Deloumeau. Nicio îndoială! Erau cei pe care voiau să-i lase în urmă!

Cu toate acestea, ceva îl neliniştea. Dacă ei putuseră vedea cea de-a doua sanie, deacolo se putea foarte bine să fi fost şi ei văzuţi!

Deloumeau dădu ordin de a ocoli puţin spre sud, în aşa chip încât să nu mai fie văzuţi. Şi cu curajul împrospătat de ceeace văzuseră, îşi reluară obositorul mers.

Peisagiul se transforma. In depărtare se şi zărea, întâi confundat cu cerul, apoi mai desluşit, lanţul de munţi spre care mergeau. Se întâlnea şi mai multă viaţă: călătorii văzuseră o hermină, care fugea de rupea pământul spre vizuinea ei, şi în depărtare zăriră o turmă de reni; Pierre interzise să se încerce măcar vânarea lor, ca să nu prindă de veste concurenţii.

Defileul prin care mergeau devenea impunător. Intre ziduri enorme de granit se

vedeau mici gheţare, gigantice porţi de ghiaţă şi o mulţime de terase de forme sălbatice. Munţi, adevăraţi uriaşi ai zăpezilor, cuprindeau între ei un fel de feerie de o leghe şi jumătate lărgime, aveau în faţă o zveltă şi elegantă piramidă de ghiaţă de vreo nouă sute de metri înălţime.

După ce urmară morena, adică îngrămădirea de pietre care formau marginea de jos a marelui gheţar, urcară pe acesta, la vreo şase sute de metri deasupra nivelului mării. Culoarea lui predominantă era un verde alburiu.

— Suntem aproape de ţintă! mormăi Deloumeau, care consultase planul secret ce i-l strecurase camaradul lui în momentul despărţirii.

Cu toate acestea, din cauza nenumăratelor crăpături şi a labirintelor ce le'ntâlneau în cale, trebuiau să facă o mulţime de ocoluri. Şi sub zăpadă se ascundeau crăpături primejdioase, iar Cloarec trebuia să meargă ca avantgardă şi să sondeze neîncetat şi prudent cu bastonul zăpada, pentru ca grupul să nu se prăbuşească deodată într'o prăpastie nebănuită.

La câteva sute de metri se contura un alt lanţ, după cum arăta raportul expediţiei precedente, zăcământul de *irradium*.

Infăţişarea peisagiului devenea din ce în ce mai frământată. Enorme blocuri de

ghiaţă formau adevărate turnuri. Deloumeau încruntă îngrijorat din sprâncene.

— Mă întreb... murmură el.

Dar nu sfârşi, ci rămase tot atât de încruntat.

Ajunseseră la o mie şase sute de metri deasupra nivelului mării.

— Stop! strigă Deloumeau.

Se uită împrejur, apoi aruncă o privire pe hârtia pe care-o ţinea în mână.

— Nicio îndoială, aici ar trebui să fie!...

— Ce nu e în regulă, d-le inginer? întrebă Titirez, familiar şi respectos totodată.

— Dragul meu, dacă socotelile mele sunt exacte, ne aflăm pe locul indicat pe hartă... Dar pomenitul loc nu corespunde deloc — dar absolut deloc — cu datele conţinute aci... Dă-mi, te rog, instrumentele; vreau să determin poziţia noastră exactă. Iar d-ta, dragul meu, pregăteşte cele de trebuinţă pentru popas!

Titirez se şi'ntorcea cu instrumentele cerute. Deloumeau lucră cu atenţie câteva secunde, îşi însemnă câteva cifre. Nicio şovăire! Acolo era!

— Dar aş putea jura că muntele a înaintat! exclamă tânărul, făcând un gest care arăta cât îi era de necaz. Documentul spune precis: la poalele muntelui Rüter. La poalele muntelui eu văd un fel

de canal cu apă liberă! Ori *zăcământul* ar fi trebuit să se afle *între* canal şi munte!

Şi adresându-se celor doi tovarăşi ai lui, care-i aşteptau respectuos ordinele, spuse:

— Aduceţi drapelul francez!

Cloarec şi Titirez se repeziră într'un suflet. După câteva clipe, cele trei culori fâlfâiau la capătul unei prăjini, în vântul deşertului polar.

Deloumeau plecă să examineze de mai aproape natura blocurilor îngrămădite într'o cascadă furioasă până la apa albasstră şi îngheţată a canalului.

Dar trebui să se convingă: imediat dela malul canalului pornea, prăpăstios şi înzăpezit, povârnişul muntelui.

La întoarcere, văzu apărând dintr'o crăpătură cea de-a doua sanie, escortată de trei oameni. Zărind pe cuceritori, aceştia schiţară un gest de mare ciudă pe care Francezii îl observară.

De! nu prea par încântaţi! râse zeflemist Titirez.

Cu toate acestea, după o clipă de şovăire, unul dintre oameni se deprinsese din grup şi eşi înaintea lui Deloumeau. Când ajunse în faţa lui, îl salută scurt.

— D. locotenent Marsac? întrebă el cu un puternic accent nemţesc.

— Nu, domnule. Sunt secundul lui. Inginerul Pierre Deloumeau.

— Incântat. Herr Doktor Wilfrid Merbaum.

Pierre se înclină uşor.

— Cred, d-le Deloumeau, că expediţiile noastre urmăresc acelaş scop.

— Da, Herr Doktor. Iată dovada.

Şi cu un gest, tânărul arătă drapelul francez.

— Locotenentul Marsac n'a procedat deloc înţelepţeşte continuându-şi drumul.

— Ştiu, răspunse foarte rece tânărul inginer. Nu vreau să calific procedeele pe care le-aţi folosit ca să-l abateţi din drum. Ar fi fost mai simplu şi mai loial să ne luăm paşnic la întrecere, care va ajunge primul. Vedeţi de altfel că manevra dv. n'a împiedecat nimic.

— Ba, poate că da. Fata e în mâinele noastre şi bine păzită. Dacă locotenentul speră s'o salveze se înşeală. Dealtfel. dacă primiţi să ne cedaţi de bună voie locul, nu i se va face niciun rău.

— Iar dacă nu?

— Dacă nu.., dv. veţi fi răspunzător de cele ce se vor întâmpla.

Pe faţa tânărului se zugrăvi un mare desgust.

— Herr Doktor Wilfrid Merbaum, întâmple-se ce s'o întâmpla. Noi am primit

însă o misiune dela ţara noastră şi ne-o vom îndeplini cu orice preţ, fără să precupeţim dureroasele sacrificii de care ar fi nevoie.

Spre marea lui mirare, Neamţul se înclină.

— D-le Deloumeau, sunteţi aci adversarul nostru. Luptăm fiecare pentru ţara sa, pentru a-i asigura o armă care va face din ea prima putere a lumii. Dar un adversar curajos e totdeauna vrednic de stimă. Pe a mea o aveţi. Acum, să discutăm. Dv. aţi ajuns incontestabil primii. Socotim că eforturile pe care le-am făcut eu şi prietenii mei, merită şi ele o recompensă. Să tratăm pentru o împărţeală dreaptă.

— Regret nespus, Herr Doktor. N'am primit niciun mandat în această privinţă şi n'am nicio calitate ca să tratez. De altfel, adogă el, dacă primele mele constatări sunt exacte, mi se pare că expediţiile noastre au fost complect inutile...

— Ce vreţi să ziceţi?

Inginerul se întoarse spre pisc şi-l arătă cu un gest.

— Zăcământul se află sau mai bine zis se afla între munte şi canal. Asta o ştiţi probabil şi dv...

— Exact.

— Ei, atunci care e locul ocupat de ză-

cământ? Muntele coboară direct în apă!

Germanul făcu câţiva paşi în direcţia arătată de inginer şi rămase consternat.

— *Zum Teufel!* Drace!

Strigă în nemţeşte tovarăşilor lui câteva ordine. Ca şi Deloumeau, măsură, calculă, compară. Trebui însă să recunoască evidenţa. Dela prima călătorie a exploratorilor care descoperiseră extraordinara mină, se produse o alunecare, şi muntele uriaş acoperea acum *pechblenda* din care trebuia să fie extrasă raza fulgerătoare. De lucrări de degajare a zăcământului, nici vorbă nu putea fi: în această regiune ar fi trebuit milioane şi ani de zile,ca să fie adus până aci materialul, muncitorii, barăcile necesare şi aprovizionarea. Ar fi însemnat crearea unei lumi noi şi anume în condiţii climaterice groaznice. Trebuia renunţat.

La ordinul lui Deloumeau, Titircz se puse în legătură cu postul de T. F. F. cel mai apropiat, apoi cu Parisul, ca să ceară ordine. La expunerea situaţiei,răspunseră aşa cum prevăzuse inginerul.

— Renunţaţi, întoarceţi-vă la ţărm şi reveniţi în Franţa.

Herr Doktor Wilfrid Merbaum se grăbise să urmeze acelaş exemplu. Se convinsese repede şi el că nu era nimic de făcut.

Fiecare grup începu să robotească de zor ca să ridice tabăra. Deloumeau mai cercetă pentru ultima dată, cu multă luare aminte locurile, ca să-şi poată face raportul către Minister. Dar realitatea era prea vădită ca să mai poată fi pusă la îndoială. Admiţând chiar că mai târziu ar fi fost trimeasă la faţa locului o comisie de experţi, aceasta ar fi putut doar adeveri teza lui. Dealtfel luă şi câteva fotografii, ca să-i servească drept dovezi.

— Ar trebui dinamitat tot muntele! gândi el ridicând din umeri.

Expediţia germană era gata. Porniră. Herr Doktor Merbaum era tăcut. Pe de altă parte, Deloumeau avea destule lucruri de gândit ca să-i mai ardă de conversaţie. Umblară aşa mai multe ore.

— O fi răuşit Robert s'o elibereze pe Janine? se întreba tânărul. Sau o vom găsi încă în igloo?

Expediţia germană era călăuzită de un Eskimos din satul lui Linuk. Aceasta mergea în fruntea grupului, cu unul din Nemţi.

— Te pomeneşti că Linuk, Robert şi Janine ne şi aşteaptă în sat? se gândea Deloumeau. Cu un indigen, greu să te rătăceşti...

De-ar fi ştiut el!...

In timpul acesta vremea, până atunci frumoasă şi liniştită, se strica repede.

Berlinul şovăi. Ii venea greu să renunţe la o asemenea pespectivă! Apoi, după două ore, sosi un răspuns similar cu cel dela Paris.

Nemţii îşi încărcară din nou în sanie bagajele.

— Cred, domnule inginer, că v'aţi cam pripit cu înfiptul pavilionului dv. în pământul acesta, spuse ironic Herr Doktor.

— In locul meu, Herr Doktor, şi dv. aţi fi făcut la fel! răspunse Deloumeau. Dar asta nu e tot. Vrem să regăsim pe d-ra Liselier pe care aţi răpit-o dv.. Unde este?

— In siguranţă, într'un igloo, unde am lăsat-o cu doi din oamenii mei, de care sunt sigur ca de mine însu-mi. Orice-aţi crede dv., d-le Deloumeau, nu suntem nişte sălbateci şi nu ne-am permis să întrebuinţăm mijlocul acesta cam... categoric, de a vă întârzia din drum şi de a ajunge înaintea dv., decât pentrucă aveam şi eu o misiune de îndeplinit... şi scopul scuză mijloacele.

— Asemenea mijloace nu le pot aproba, răspunse rece Pierre; cu toate acestea, sper că o vom regăsi pe mica noastră tovarăşă de drum bine sănătoasă. Cred că n'aveţi nimic împotrivă să vă însoţim şi noi la igloo?

— Poftiţi.

Prin văzduh începură să sboare câteva muşte albe. Eschimosul le văzu, adulmecă în vânt şi strâmbă din nas. Unul din oameni veni şi spuse Neamţului câteva cuvinte.

— Bun! răspunse acesta tare. Vom umbla totuş cât vom putea.

Furtuna care se abătuse asupra lui Robert şi Janinei în timpul fugii, îi cuprindea acum şi pe ei.

In acelaş timp se porni vântul, începând să azvârle pachete de zăpadă în călători; apoi se umflă şi începu să miorlăie printre blocurile şi defileurile pe care erau obligate săniile să le urmeze. Uneori, câte o răbufnire era aşa de puternică, încât oamenii erau nevoiţi să se lipească de peretele de ghiaţă, să se facă una cu el, ca să nu fie târîţi de uraganul dezlănţuit. In ciuda celor patru rânduri de haine de blană, se simţeau îngheţaţi până'n măduva oaselor. Titirez rezumă opinia generală.

— Brrr! Cam răcoare... toate pieile şi blănile astea s'or fi apărând ele de frig unele pe altele dar încolo...

Vremea rece le încetinea mersul şi Deloumeau, care după indicaţile pe care i le dăduse Neamţul, spera să ajungă la igloo încă seara, înţelese că sosirea era amânată pe a doua zi.

In seara ceea improvizară la iuţeală, cum putură, un campament la adăpostul unui gigantic bloc de ghiaţă care-i putea apăra puţin de şfichiuirile furtunii. De întins un cort, nici gând nu putea fi. Vântul li l-ar fi zmuls din mâini înainte încă de a fi fost complect desfăcut.

CAPITOLUL 10

Insfârşit, a doua zi, după o noapte în care nimeni nu putu să închidă un ochi, porniră din nou la drum. Eskimosul mergea cu paşi siguri; dealtfel Merbaum controla direcţia cu ajutorul instrumentelor lui. Deloumeau vedea şi el că erau pe drumul cel bun.

După amiază, Herr Doktor, care dela plecare nu rostise încă zece vorbe, se hotărî însfârşit să deschidă gura.

— Până în jumătate de oră am ajuns la igloo, spuse el.

Intr'adevăr, ajunseseră pe câmpia neregulată prin care trecuseră cu puţin timp înainte Marsac şi Linuk. Neamţul arătă un punct cu degetul!

— Aici! spuse el.

Dar sania fusese deja auzită şi siluetele fuseseră zărite. Doi oameni, înfofoliţi caşi noii veniţi, până'n vârful nasului, veneau în întâmpinarea lor, cu gesturi mari. Erau

cei doi gardieni pe care Merbaum îi lăsase Janinei.

Rostiră repede în nemţeşte câteva cuvinte pe care nici Cloarec, nici Titirez nu le înţeleseseră, dar pe care Deloumeau, deprins de mult cu această limbă, le pricepu foarte bine. Schiţă un gest pe care Herr Doktor îl văzu.

— Aţi înţeles probabil ce mi-a spus omul acesta? întrcbă el pe un ton iritat.

— Totul, răspunse Pierre.

— Dv. eraţi la curent cu încercarea, nu-i aşa?

— Evident. Socot că şi dv. ar fi fost normal să vă închipuiţi că locotenentul Marsac nu-şi va lăsa logodnica în primejdie.

Celălalt făcu o strâmbătură şi spuse ironic:

— De, totuşi când ai o misiune oficială...

— Eu eram secundul acestei expediţii, mai calificat încă decât el ca să apreciez valoarea zăcământului, Herr Doktor — şi dealtfel socot că misiunea de care vorbiţi a fost îndeplinită măcar tot aşa de bine ca a dv..

— Mă rog! spuse acesta ursuz. Dar sper că, în condiţiunile acestea, nu mă mai faceţi răspunzător de cele ce li s'ar putea întâmpla celor doi tineri...

Pierre deveni mai atent.

— Ce vreţi să ziceţi prin asta?

— Nimic grav, d-le Deloumeau, continuă Neamţul pe acelaş ton. N'aveam, faţă de domnişoara, nicio intenţie răuvoitoare; după cum v'am mai spus, nu suntem asasini... Era pur şi simplu o manevră de intimi-

dare, pe care n'am de gând s'o repet, nici măcar pentru a mă răzbuna pe locotenentul Marsac. Singurătăţile Groenlandei sunt însă perfide. Mă tem să nu se rătăcească.

— Fiţi pe pace, Herr Doktor. Au cu ei o călăuză indigenă.

Neamţul se înclină băţos.

— Imi pare bine.

Şi-şi reluară drumul spre satul eskimos. Cele două expediţii, deşi mergeau împreună, nu se amestecau între ele. Francezilor le mai era încă în adâncul sufletului necaz pe Nemţi pentru răpirea Janinei. Iar Nemţilor le era ciudă că adversarii lor le răpiseră, dacă nu zăcământul, inaccesibil pentru toată lumea, cel puţin prestigiul primului ajuns şi gloria de a fi înfipt pavilionul naţional pe un obiectiv mult râvnit.

După furtuna prin care trecuseră, avură acum noroc de un timp relativ liniştit, care le îngădui să ajungă repede la satul indigen.

Deloumeau şi tovarăşii lui erau nerăbdători să se vadă sosiţi, căci erau siguri că acolo vor găsi pe tânărul locotenent şi pe mica lui tovarăşă, ajunşi cu bine la capătul călătoriei, graţie lui Linuk. Cei doi Germani rămaşi în igloo nu-l putuseră informa pe Deloumeau asupra dramei al cărui erou şi victimă fusese micul Eskimos, căci şi ei trăseseră la întâmplare şi habar n'aveau ce efect avusese focul lor de armă.

Dar care nu fu mirarea Francezilor, mirare care se prefăcu repede în nelinişte, apoi în spaimă, când constatară că în ta-

băra indigenă nimeni nu văzuse pe cei doi tineri?

— De neînţeles! exclamă Pierre. Normal ai fi fost să ne-o fi luat înainte, deoarece noi am mai avut de făcut drumul dela locul răpirii la zăcământ şi la igloo! Opt zile se'mplinesc de când s'a'ntâmplat atacul! Era timp să se fi întors!

— Tare mi-e teamă, domnule, îşi luă Titirez inima'n dinţi, tare mi-e teamă că domnul Doktor Herr-nu-ştiu-cum să nu fi avut dreptate. Dacă s'au rătăcit?

— Cum se poate! răspunse nervos tânărul inginer, e imposibil. Era acolo Linuk!

— Poate să i se fi'ntâmplat ceva, îşi dădu cu părerea mecanicul.

Cloarec, care era de faţă la convorbire, dădu energic aprobativ din cap.

— Cu siguranţă, domnule inginer. Cine ştie ce-or fi păţit!

Ingrijorarea celor doi camarazi stârni şi pe a lui Deloumeau, pe care acesta nu voia să şi-o mărturisească.

— In cazul acesta, nu e nici o clipă de pierdut! Trebue să plecăm imediat în căutarea lor!

Titirez flueră a pagubă.

— Afurisită istorie! Numai de-am ajunge la timp. Greu lucru să găseşti nişte oameni pierduţi, în afurisita asta de ţară unde totul e alb, ca şi cum Dumnezeu şi-ar avea aci depozitul de zahăr...

— Să luăm avionul! răspunse Deloumeau. Iute, să facem pregătirile!

O luară la fugă spre locul unde le era aparatul, ca să-i facă repede o revizie. In timp ce Deloumeau şi Titirez se ocu-

pau cu asta, Cloarec se duse să împrospăteze proviziile lor de peşte uscat, pemican, grăsime şi tot ce se putea găsi de mâncare pe coasta aceasta săracă.

Tânărul inginer îşi făcea de lucru în jurul avionului, când auzi paşi grei scrâşnind pe zăpadă.

— Uite-l pe Neamţ!

Era într'adevăr Herr Doktor Merbaum. Părea mai ursuz ca oricând.

— Locotenentul Marsac şi logodnica lui încă nu s'au întors, începu el.

Deloumeau îi aruncă o privire neagră.

— Dacă li se întâmplă ceva, dv. veţi purta răspunderea! mormăi el.

Celălalt rămase nepăsător.

— Am prevăzut că așa o să se'ntâmple. Locotenentul Marsac a săvârşit o mare imprudenţă.

— Imprudenţa aceasta dv. aţi provocat-o! Un om de inimă nu putea proceda altfel!

Se ridică de peste pârghiile de comandă şi privi pe German drept în ochi.

— De unde știu eu că nu sunteţi chiar dv. cauza acestei întârzieri neexplicabile?

Exploratorul răspunse glacial.

— Domnule inginer n'am să permit să mă insultaţi! N'avem nici în clin nici în mânecă cu această absență! Şi, deşi dezaprob complect purtarea locotenentului Marsac...

Pierre îl întrerupse scurt.

— Vă interzic să judecaţi purtarea camaradului meu! Și-a făcut datoria!

— Un German şi-ar fi făcut-o altfel!

— Locotenentul Marsac este Francez, Herr Doktor!

— Da. De altfel, discuţia aceasta e numai pierdere de vreme. Voiam doar să vă spun că avionul meu va colabora la cercercetările pe care le veţi întreprinde.

— La aceste cuvinte neaşteptate, tânărul inginer rămase mut de mirare. Bolborosi:

— Cum... să vă...

— Intenţia noastră era să plecăm îndată spre Germania, spuse Herr Doktor pe un ton cât putea de neprietenos. Dar e de datoria noastră să ajutăm la regăsirea acestor doi imprudenţi şi a indigenului care-i însoţea. Sper că aveţi de gând să începeţi cât mai curând cu putinţă.

— Evident!

— Şi noi.

Se înclină, îndoit brusc şi brusc desdoit, ca un ofiţer prusac.

— Domnule...

Voia să face la stânga'mprejur şi să se depărteze, tot atât de înţepat ca în ziua'ntâia dar Pierre, ascultând de un imbold instinctiv, îi întinse deodată mâna:

— Mulţumesc, Herr Doktor Merbaum...

Celălalt îi strânse degetele fără entusiasm, apoi întorcându-se milităreşte, se depărtă fără să întoarcă măcar capul.

— Ce tip ciudat, murmură tânărul inginer.

Sfârşiră în mare grabă ultimile preparative, apoi luară loc în aparat. Aveau încă din fericire benzină în cantitate

suficientă pentru a putea face, afară de drumul de întoarcere, un circuit destul de larg.

Avionul porni pe zăpadă ca să decoleze dar în acelaş timp văzură, la vreo cinci sute de metri de ei, un alt aparat înălţându-se: al profesorului Merbaum.

— Sper măcar că era sincer, murmură Pierre manevrând comenzile şi luând din nou direcţia spre sud-est. Dacă cumva ăsta era un pretext ca să poată căuta neturburat pe Marsac şi să se răzbune pe el? Dar la ce-i mai putea folosi astea?

— Hm, făcu Titirez, care auzise cugetarea aceasta făcută cu voce tare, şi eu tot ca dv. gândesc, domnule inginer! Tare n'am încredere în individul ăsta!

— Bun. Om vedea. Deocamdată, să fim atenţi! mormăi Piere.

Din fericire, aerul era de o puritate deosebită. Dar pe cât spuneau indigenii depe coastă, vremea aceasta frumoasă avea să fie de scurtă durată; se deschidea perioada furtunilor şi domnea teama să nu izbucnească altă furtună de zăpadă. Trebuiau grăbite cercetările.

Aparatul zbura cât se putea de jos; cu toate acestea era nevoie multă atenţie pentru a evita ciocnirea cu vreun deal de ghiaţă mai înalt decât celelalte, şi puţin vizibil pe albastrul atât de palid al cerului.

Ziua, sau mai bine zis toată perioada de zi, relativ scurtă, trecuse aproape, şi ei nu găsiseră nimic... Fără să vrea să şi-o mărturisească unul altuia, neliniştea din

sufletul celor trei oameni se transforma în deznădejde.

Deodată, Titirez tresări, bolborosind:

— O radiogramă.

După obişnuitul apel, începu să recepţioneze cuvintele pe care un corespondent încă necunoscut le lansase pe calea undelor.

— Domnule inginer! Domnule inginer! E dela Herr Neamţu! cică că a zărit pe locotenent şi pe d-ra.

Pierre sări în sus.

— Unde?

— Un moment.

Avionul german făcea observaţiile de determinare a poziţiei. Pierre, aplecat deasupra umărului lui Titirez, citea pe măsură ce acesta transcria. Urmând aceste indicaţii, inginerul schimbă direcţia aparatului şi se îndreptă cu toată viteza spre locul arătat.

După o jumătate de oră, Cloarec semnală în faţa lor un avion care se sbura în cerc.

— Avionul nemţesc, spuse el.

Chiar în clipa aceasta le veni încă o radiogramă. Ocupanţii avionului german îi văzuseră şi ei,

„Veţi găsi uşor pe cei pe care-i căutaţi, pe jumătate acoperiţi de zăpadă; lângă ei se află un mic animal pe care nu l-am putut indentifica—probabil un jder sau o nevăstuică, ceeace ar însemna că sunt morţi sau leşinaţi. Socotind că ne-am făcut datoria, ne îndreptăm spre Europa".

Avionul se şi depărta în zare şi în cu-

rând nu se mai văzu. Aproape imediat, Titirez scoase un strigăt:

— Ii văd!

Tustrei îi vedeau! Dar acum se ivea o altă dificultate neprevăzută: terenul era prea accidentat ca să poată fi vorba o singură clipă măcar de vreo aterizare!

Zadarnic încercă Pierre să le atragă atenţia. Nu se mişcau.

— Săracii de ei! cugetă Deloumeau, pradă unei nelinişti groaznice. Nu cumva am sosit prea târziu?

Avionul francez se învârtea în loc, cum făcuse şi avionul german, şi căuta un loc ca să aterizeze. Dar de jur-împrejur nu se vedeau decât blocuri, ace, asperităţi.

— Trebue totuş să-i luăm deacolo.

Problema o rezolvă Titirez.

— Oho! domnule inginer, am o ideie, am o ideie!

— Serios? la zi!

— Am să sar cu paraşuta, cu o cutiuţă de medicamente şi cu ceva de mâncare— se prea poate că asta le lipseşte bieţilor copii! Apoi o să-mi aruncaţi o frânghie. Am să-i leg de ea iar voi o să-i trageţi sus.

— Minunată ideie! De altfel, singura pacticabilă...

Titirez strânse repede într'un pacheţel tot ce putea fi de folos celor doi nefericiţi—în cazul că nu era prea târziu — şi se urcă pe marginea carlingei. Aparatul urcase la opt sute de metri ca să permită desfăşurarea paraşutei. Apoi simpaticul

Parizian sări cu curaj în gol. Ceilalţi doi îl priveau cu inima bătândă cum cădea ca o piatră. Apoi, deodată, ceva ţâşni, fâlfâi moale şi apoi luă forma unei uriaşe ciuperci. Şi în cele din urmă Titirez ajunse pe pământ, puţin cam brutal poate, dar fără nicio julitură.

De cum se dezlegă de paraşută, alergă spre cele două corpuri neînsufleţite.

Sosirea lui provocă întâi fuga micului animal pe care d-rul Merbaum îl luase drept un jder sau o nevăstuică, neputând să-şi închipue că era o simplă pisică domestică. Apoi Miquet, recunoscându-l, alergă la el, miorlăind cu insistenţă. Pântecele scofâlcit al bietului animal arăta lămurit ce cerea.

Dar Titirez avea deocamdată alte griji. Se silea să scoată corpurile de sub acoperământul lor de zăpadă. Erau inerte.

— Şi Eskimosul? murmură el. Insfârşit! Să vedem întâi de ăştia!

O examinare rapidă îl convinse că inima mai bătea, deşi slab. Vârî gâtul ploştei între fălcile încleştate şi făcu pe fiecare din cei doi tineri să înghită câte-o duşcă bună.

Din fericire, nemişcaţi stătuseră numai câteva ore şi împărăţia morţii albe nu voise să-i primească. Incet-încet, în timp ce avionul se rotea deasupra capetelor lor, îşi reveniră în fire, şi recunoscură întâi cu uimire, apoi cu bucurie, chipul prietenos al lui Titirez aplecat deasupra lor.

— Ei, întrebă el, cum mai merge d-le locotenent? Şi dv. domnişoară?

— Mi-e foame... bolborosi Janine, încă nu deplin desmeticită.

— Nicio mirare! Beţi asta: e supă bună, caldă!

Destupă un thermos şi-l întinse fetei, care înghiţi cu lăcomie.

— E bun! oftă ea.

După ce se săturară, Robert și fata fură în stare să se ridice, și chiar să facă câţiva paşi. Miquet nu fu nici el uitat şi înfulecă feroce partea lui de peşte uscat.

In timp ce mâncau, Titirez îi puse la curent cu ceeace se întâmplase de când se despărţiră, şi cum aceia care le pricinuiseră toate nenorocirile îi regăsiseră, răscumpărând astfel răul făcut. Marsac povesti şi el la rândul lui, în câteva cuvinte, sforţările lor, moartea lui Linuk şi pribegirea lor prin imensitatea Groenlandei.

— Acum, conchise Titirez, arătând aparatul, cată să ne urcăm sus!

Janine îl privi înspăimântată:

— Şi cum se face una ca asta? Nu vezi că nu se poate?

— Ei, asta-i! Ba se poate, o să vedeţi. Pentru dv., domnişoară, o să coboare imediat un mic ascensor!

Făcu semnalul convenit, pe care Delumeau, cu ochianul la ochi, îl aştepta.

— Slavă Domnului! oftă el uşurat, în-

torcându-se spre Cloarec. Sunt vii. Dă-i drumul!

Bunul Breton aruncă viguros funia pe care o pregătise, în timp ce avionul, abil manevrat, se învârtea pe cât cu putinţă deasupra grupului. Janine fu legată solid de funie. Iar ea, fireşte, nu uită să ia cu ea pe Miquet care, spre marea lui spaimă, se pomeni deodată ridicat în aer şi legănat la capătul unui fir. Trecuse însă prin atâtea, încât se mulţumi să se agaţe cu toate ghiarele de umărul micei lui stăpâne şi să închidă ochii, resemnat la orice.

Dealtfel, aceste spaime fură de scurtă durată. Ridicată de subsuori de mâinile vânjoase ale Bretonului, fata fu săltată repede în carlingă. Şi funia coborî iar pentru Robert, apoi pentru Titirez. O jumătate de oră după această manevră îndrăzneaţă, echipa era adunată în plen, nebună de bucurie. In carliga avionului, Marsac aflase deja dela Titirez constatările făcute cu privire la zăcământul de pechblendă şi rezultatul negativ al expediţiei. Deloumeau îi dădu explicaţii technice.

— Profund regretabil! oftă Marsac.

— Nu regreta nimic, dragul meu! răspunse inginerul, căci la urma urmelor, aventurile noastre se puteau termina şi mai rău. Acum, că suntem cu toţii teferi,

ne putem socoti mulţumiţi, şi la Paris ne vom gândi la nuntă, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă? Sper că o să fiţi cu toţii de faţă — bineînţeles şi Miquet! adăogă el mângâind blana mătăsoasă a pisoiului. Căci poate numai datorită mascotei noastre mai suntem în viaţă!

— Cred, Robert, că avem faţă de el obligaţia să-l luăm în călătoria noastră de nuntă, nu-i aşa? întrebă alintătoare Janine, strângând în braţe pe favoritul ei.

— A! asta nu, draga mea! răspunse râzând tânărul. Miquet a trăit destule aventuri şi o să facă bine să ne aştepte cuminte acasă. Mascotele sunt ca timbrele şi chibriturile: nu poartă noroc decât odată!

SFARŞIT

Tainele Tibetului. Ieroarea sburătoare. Scrisorile din cer ale missei Florence. Fantastice lupte cu misteriosul colos al văzduhului, al prințului d'Airam, stăpânul Himalayei și încarnarea lui Buddha.

Azi la chioșcari și librari.

APARE LA 1 ALE FIECĂREI LUNI UN NOU VOLUM

Dramatis ★ Mister ★ Pasiune ★ Acţiune

CATALOGUL COLECŢIEI „ROMANELE CAPTIVANTE“

16. INGERUL ALBASTRU de Heinrich Mann;
17. FEMEI REGI, CĂLĂI de John Retcliffe;
18. OMUL CU ARCANUL de Arno Alexander;
20. MORTELLI, romanul unui clovn de Hull;
21. FIARA CU ŞAPTE PIEI de P. A. Fernic.
22. JUR S'O UCID! de Frank R. Adams;
23. SÂNGELE CARE STRIGĂ de Ed. Romazières
24. NOUL ADAM de Noëlle Roger.
25. COPILUL CU 2 MAME de M. Bontempelli.
26. IMAGINEA FEMEII GOALE de M. Leblanc.
27. CAPTIVA de Raymond de Rienzi.
28. SUB TEROAREA SCANDALULUI Richter.
29. PRĂPASTIA de Max Brand.
30. MAREA TAINĂ de J. D'Agraives.
31. RĂZBUNĂTORUL de Concordia Merrel.
32. LUPUL SINGURATIC de L. Vance.
33. AURUL ULTIMULUI STUART, de Dartois.
34. TRANSALTANTICUL TRAGIC de Shaw.
35. INFIERAŢI de Ludwig Kapeller.
36. AVENTURIERA de Jack London.
37. O FEMEIE INFERNALĂ de Ag. Christie.
38. INVITAŢII MORTULUI de Alexandre Colter
39. DUBLA CRIMĂ DIN FORTIFICAŢIILE FRANŢEI de Pierre Nord.
40. ALARMĂ PESTE OCEAN de M. Level.
41. SPIOANĂ IN SPANIA de Marthe Richer.
42. IN SERVICIUL REGINEI, de A. Hope.
43. TRĂSNET INTRE DOUĂ INIMI de E. Bud
44. O DRAMĂ SUB NAPOLEON de Conan Doyle
45. PĂIANJENUL ALB de Louis Wilton.
46. CONTESA DE CAGLISTRO. M. Leblanc.
47. — PIRAŢII de A. T'Serstevens.
48. MIREASA FLĂCĂRILOR de H. Haggard
49. FEMEIA IN LUNĂ, de Thea Von Harbon.
50. OLANDEZUL ZBURĂTOR de J D'Agraives
51. COLANUL IDOLULUI DE FIER de René Thevenin.
52. VÂNT DE NEBUNIE de H. de Golen.
53 FURTUL DOCUMENTULUI SECRET de M. Kerba

La chioşcari, librari şi în gări.

Imprimeriile „Adeverul“ S. A., Bucureşti